

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ហោរាតូច

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

សេចក្តីអធិប្បាយ ហូសេ

ជំពូកទី 1

1. ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសមនុស្សមានបាប ហើយបង្កើតពួកគេជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ គឺគួរអោយអាម៉ាស់ ដូចជារឿងដែលហូសេយកស្រីពេស្យា។ (រ៉ូម ៥:៦-១១)
2. ទាំងការពិតដែលថាគាត់ស្រឡាញ់អ្នកដទៃច្រើនជាងព្រះ និងការពិតដែលថាគាត់ស្រឡាញ់ពួកគេឱ្យច្រើនដូចជាព្រះគឺដូចជាអំពើបាបនៃការផិតក្បត់។ នេះជាអំពើផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណ ដែលជាអំពើបាបកម្មជាងសម្រាប់អំពើផិតក្បត់។ (យម ៤:៤)
3. កាលដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអំពើបាបរបស់មនុស្ស ទ្រង់មិនប្រហារជីវិតតែម្តងទេ គឺប្រហារជីវិតតាមដំណាក់កាល តាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ។ ពេលដែលគាត់ដាក់ទោសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គាត់បានកាត់ទោសបង្ខំឲ្យរលាយដូចជាគាត់បានធ្វើនៅទឹកដី "យេសេបិល" (៣-៥) បន្ទាប់មក គាត់បានដកសេចក្តីមេត្តាករុណាចេញ ហើយរំកិលវា (៦) ជាចុងក្រោយ គាត់ហាមប្រាមទំនាក់ទំនងជាមួយគាត់។ មនុស្ស។(8,9)
4. ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសស្រ្តីទ្រង់ដោយសុចរិតក៏ដោយ ទ្រង់មិនភ្លេចសូម្បីតែរឿងចាស់ (អ្វីដែលគាត់បានធ្វើចំពោះអំប្រាហាំ - លោកុប្បត្តិ 22:17) នៃការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់។ ព្រះអង្គមានចិត្តស្មោះត្រង់ មេត្តាករុណា និងមានប្ញទានុភាពសម្រេចតាមការសន្យានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គឱ្យរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ ដូចជា

វាលរហោស្ថាន។ គាត់អាចធ្វើឱ្យកូនចៅរបស់អំប្រាហាំចេញពីថ្ម។ (មថ ៣:៩) ទ្រង់ជា
ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ទោះជាយ៉ូសែប ជាបុរសដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បានស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ព្រះ
នៃសេចក្តីសញ្ញានៅមានជីវិត ហើយបានដឹកនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទៅកាន់ស្រុកកាណាន
នៅទីបំផុត។ (លោកុប្បត្តិ ៥០:២៤-២៦)

ជំពូកទី 2

1. នៅពេលដែលក្រុមជំនុំចាត់ចេញពីព្រះ ហើយស្រឡាញ់ពិភពលោក ដែលវាហាក់ដូចជា ថាយកការផិតក្បត់ចំពោះព្រះ និងបរិស្ថាននោះ គឺជាទុក្ខវេទនាដូចជាគ្រួសារនៃការលែង លះគ្នាសម្រាប់ការផិតក្បត់។ (ខ២)
2. នៅពេលដែលមនុស្សដែលបានប្រែចិត្តត្រូវបានទុកចោលនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលពុករលួយ នោះ ព្រះមានបន្ទូលថានឹងកែក្រុមជំនុំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (៣, ៤)
3. អ្នកជឿដែលខូចមិនជឿលើការពិតដែលព្រះបានប្រទានរបស់ចាំបាច់ប្រចាំថ្ងៃឬអត្ថ ប្រយោជន៍នៃបញ្ហាសម្រាប់ការដឹងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃពិភពលោក។ (ខ៥)
4. នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿខូច តែមិនប្រែចិត្ត នោះព្រះមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវ ទម្លាក់ចុះទៅក្នុងស្ថានភាពវេទនានោះទេ។ បន្ទាប់មក ពួកគេអាចនឹងកើតឡើងនូវកិច្ចការ ដែលប្រែចិត្តនៅទីបំផុត។ (៦, ៧)
5. ដូចដែលអ្នកជឿត្រូវបានខូច ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រែចិត្តត្រូវបានសម្រេចដោយការដឹកនាំ របស់ព្រះ។ (2:14)
6. នៅពេលដែលអ្នកជឿប្រែចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះអាចផ្លាស់ប្តូរគ្រោះកាច និងការដាក់ ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់ ទៅជាពរជ័យ និងក្តីសង្ឃឹម។ (ខ ១៥)
7. ព្រះប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ជាទីបំផុត។ វាគឺជាការរួបរួមដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ និងអ្នកជឿ និងសន្តិភាពរបស់ពួកគេ។ (19-23)

ជំពូកទី 3

1. ព្រះមិនបោះចោលមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរហូតដល់ទីបញ្ចប់នោះទេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលប្រៀបដូចជាប្រពន្ធទៅរស់នៅជាមួយប្តីដើម ប៉ុន្តែបានធ្វើតាមប្តីផ្សេងទៀត ដោយប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ពោលគឺគាត់មិនបោះបង់ចោលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដើម្បីបម្រើការគោរពបូជារូបព្រះដោយមិនឈប់ឈរឡើយ។ (ខ១)
2. ព្រះបានគ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ប្រជាជន និងរៀបចំផែនការអ្វីដែលគួរសម្រេចដល់ពួកគេសម្រាប់ "ជាច្រើនថ្ងៃ" ។ (ខ២) ទ្រង់ជាអធិបតេយ្យភាពនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។
3. នៅទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ប្រែចិត្ត ហើយគួរសង្គ្រោះពួកគេនៅទីបំផុត។ (ខ៣)

ជំពូកទី 4

1. ព្រះជាអ្នកប្រយុទ្ធនឹងអំពើបាប។ (ខ ១)
2. នៅពេលដែលផែនដីពោរពេញដោយអំពើបាប ពិភពធម្មជាតិក៏គួរមានទុក្ខដែរ។ (ខ៣)
3. កាលណាចិត្តមនុស្សទន់ខ្សោយ មិនស្តាប់ពាក្យអ្នកដឹកនាំ និងពាក្យទូន្មាន។ (ខ៤)
4. កាលដែលមនុស្សរបស់ព្រះបោះចោលចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះ ពួកគេគួរតែបោះចោលពីព្រះ។ (៦, ៧)
5. សាសនាពុករលួយបំពេញសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន ទោះបីជាព្រលឹងរបស់អ្នកដទៃនឹងត្រូវវិនាសក៏ដោយ។ (ខ ៨)
6. ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាសុចរិតដែលបុរសបានបង់ដោយ 제가 របស់ប្រជាជន។ (ខ ៩)
7. ដោយសារបុរសទាំងនោះមិនបម្រើព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះពួកគេប្រតិបត្តិនូវសកម្មភាពឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់ សម្រាប់ការដកខ្លួនចេញពីរឿងមិនពិតទាំងអស់។ (១២, ១៣) ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបំផ្លាញនៅទីបំផុត។ (ខ១៤)

ជំពូកទី 5

1. ទោះបីជាបុរសលាក់បាបរបស់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីអំពើបាបដែរ។ (២, ៣)
2. បុរសបង្កើតផលដោយស្ថានភាពខាងក្នុងរបស់គាត់ ទីបំផុតបេះដូងរបស់គាត់គឺកខ្វក់ ហើយអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់មិនអាចទទួលយកកិច្ចការដែលលះបង់បានទេ។ (ខ៤)
3. ព្រះចាកចេញពីមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះពួកគេគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ (ខ៥)
4. មុននឹងព្រះយេស៊ូវចាកចេញ សូមស្វែងរកព្រះយេស៊ូវ ហើយជួបទ្រង់។ នៅពេលដែលពន្លឺនៅស្ថិតស្ថេរ ចូរជឿលើពន្លឺ។ (៦, ៧, យន ១២:៣៦)
5. ទុក្ខលំបាកដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន គឺសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដែលហូរចេញមកដូចទឹក។ (៨, ៩, ១០) អំពើបាបដែលបណ្តាសាត្រូវចាក់ទៅលើពួកគេ គឺសម្រាប់អំពើបាបដើម្បីផ្លាស់ទីផ្ទៃព្រំដែនរវាងព្រះ និងរូបព្រះ។ អ៊ីស្រាអែលនិងយូដាក៏បាននិយាយថានឹងបម្រើព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែបានថ្វាយយញ្ញាឬជានៅកន្លែងខ្ពស់ (រូបាទី ២ ២៨:១-៨) មិនដែលមានភាពបត់បែនរវាងព្រះនិងរូបព្រះឡើយ។ (8-10)
6. អ្នកដែលថ្វាយបង្គំមនុស្សជំនួសព្រះត្រូវបានមនុស្សបៀតបៀននៅទីបំផុត។ (ខ១១) ។

7. វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មគឺត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយសម្ងាត់ដូចជាប្រភេទនៃនិងត្រូវបានបង្កើតឡើងយឺតយ៉ាវដែរ។ (ខ១២) ប៉ុន្តែទីបំផុត វាគួរតែបង្ហាញជាសាធារណៈ និងបង្ហាត់ដូចសត្វតោ។ (ខ១៤)

ជំពូកទី 6

1. ក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រែចិត្តគឺជាគោលបំណងនៃការរស់ឡើងវិញនៅទីបំផុត។ ការរស់ឡើងវិញរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (១, ២)
2. ការប្រែចិត្តគឺជាការពិតដែលថាបុរសនោះត្រឡប់ទៅកន្លែងដែលបុរសនោះស្គាល់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងស្ថានភាពខាងក្នុង។ ការពិតដែលថាព្រះតែងតែថែរក្សាបុរសដែលប្រែចិត្តគឺមិនផ្លាស់ប្តូរទេ។ (ខ៣)
3. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (អេប្រាអ៊ឹម) និងយូដាគឺសិប្បនិម្មិត ហើយមិនអាចជឿបាន (ខទី 4) នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន សេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកជឿក៏មិនបានក្លាយទៅជាកម្រិតដែលព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់ដែរ។ (យ៉ូហាន ២:២៤, ២៥)
4. បុរសត្រូវបានបញ្ជាក់ដូចជាទទួលបានដួងចិត្តរបស់ព្រះដោយប្រតិបត្តិពិធីសាសនា (សកម្មភាពនៃការបូជារបស់គាត់) ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់យកតែសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (ខ៦)
5. សង្គមពុករលួយដោយមិនមានសាសនាពិត សង្គមពុករលួយ អាក្រក់ជាងពិភពលោកដែលគ្មានសាសនា។ (៨, ៩)

ជំពូកទី 7

1. សង្គមដើម្បីចាកចេញពីព្រះគឺខូចសីលធម៌ខ្លាំងណាស់។ អ្នកក្លែងបន្លំ និងចោរ គឺជាអំពើបាបចម្បង។ (១, ២)
2. នៅសម័យនោះ ស្តេច និងមន្ត្រី សព្វព្រះទ័យនឹងអំពើបាបរបស់ប្រជាជន។ (ខ៣)
3. នៅថ្ងៃនោះ សម្រាប់ផែនការសម្ងាត់នៃមនុស្សមានបាបត្រូវបានបង្កើតឡើង ការអនុវត្តផែនការរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ។ (៤, ៦, ៧)
4. ទោះបីជាពួកគេជឿលើព្រះ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវពឹងផ្អែកលើអំណាចនៃពិភពលោកនេះគឺដូចជា “និមួយដែលមិនរលត់ឡើយ” (ខទី ៨) ។ បុរសបែបនេះគួរតែចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញដោយគ្មានមនសិការរបស់គាត់។ (ខ៩) តាមពិតគាត់ល្ងង់។ (ខ ១១)
5. សម្រាប់អ្នកជឿមានជំនឿពាក់កណ្តាល សង្ស័យពាក់កណ្តាលមានបញ្ហា និយាយថាចូលទៅជិតព្រះជាម្ចាស់ តែមិនទៅឯទ្រង់ទាល់តែសោះ តាមពិតគាត់មិនប្តូរចិត្តជាម្ចាស់ និងខ្លី។ ដ្បិតគេហៅមនុស្សបែបនេះឱ្យនិយាយកុហកដល់ព្រះ។ (ខ១៣)
6. បុគ្គលដែលមិនស្វែងរកព្រះដោយស្មោះ គឺពិតជាបុគ្គលដែលមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយតែរឿង និងបះបោរព្រះ។ (ខ១៤)
7. អ្នកជឿដែលមិនឆ្លើយតបនឹងការទន្ទឹងរង់ចាំរបស់ព្រះគឺគ្រាន់តែជា “ធុរុស” ប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 8

1. ក្នុងនាមជាអ្នកជឿដែលលាក់ពុតត្រូវការពេលវេលាបន្ទាន់ គាត់សរសើរព្រះ។ (ខ២)
2. កាលណាមនុស្សស្អប់សេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ហើយបោះវាចោល នោះគេនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាអំពើអាក្រក់ដ៏ក្រៃលែង នោះគេមិនអាចជឿសផុតពីការដាក់ទណ្ឌកម្មជាបន្ទាន់តាមសមាមាត្ររបស់វាឡើយ។ (ខ៣)
3. តែងតែមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងដោយផែនការផ្ទាល់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងព្រះ។ (ខ៤)
4. ព្រះបើកសម្តែងការខឹងសម្បារដោយប្រឆាំងនឹងការថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះ។ មានតែរូបព្រះដែលមើលមិនឃើញប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជារូបព្រះទេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានអ្វីដែលយើងស្រឡាញ់ច្រើនជាងព្រះ នោះក៏ជាសេចក្តីសោកសៅផងដែរ។ (៥, ៦)
5. ទំនាយថា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងក្លាយទៅជាវត្ថុដែលប្រជាជនស្អប់ដោយការខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងប្រជាជាតិនីមួយៗក្នុងពិភពលោក គឺជាផ្នែកសំខាន់ដែលហោរាទាំងអស់បាននិយាយដោយមិនបោះបង់។ ចុះតើប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកបានប្រាប់យើងយ៉ាងណា? ផ្នែកមួយដែលត្រូវបានបង្ហាញជាលក្ខណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកគឺបញ្ហារបស់ជនជាតិយូដា។ (ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល) នោះមានន័យថា ជនជាតិយូដាត្រូវបានបៀតបៀនទុក្ខវេទនានៅគ្រប់ជាតិសាសន៍។ វាពិបាកក្នុងការស្រមៃមើលការពិតដែលថា Eichmann ស្ថិតនៅក្រោមនយោបាយរបស់អាណ្លីម៉ង់ Niche បានសម្លាប់ជនជាតិយូដា 100 លាននាក់។ (8-10)

6. សាសនាដែលមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយមានតែពិធីបូជាមិនត្រូវបាន
ទទួលដោយព្រះ។ (១១-១៣)

ជំពូកទី ១

1. សេចក្តីអំណរនៃអ្នកជឿមិនគួរដូចគ្នាទៅនឹងអ្នកដែលមិនជឿ (សាសន៍ដទៃ)។ ទោះបីជាអ្នកមិនជឿគ្មានសេចក្តីអំណរដែលបានចេញមកពីព្រះ ប៉ុន្តែអ្នកជឿពេញចិត្តចំពោះតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១)
2. ទោះបីជាអ្នកជឿយករឿងសព្វបែបយ៉ាងយ៉ាងបរិបូរណ៍ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលក៏ដោយ ក៏គាត់គួរពិនិត្យមើលភាពក្រីក្រនៃអនាគតដែរ។ បើថ្ងៃអនាគតព្រះមិនផ្តល់វាដល់យើងទេ តើទីសក្ការៈរបស់ទ្រង់វេទនាប៉ុណ្ណា! (២, ៣)
3. ប្រសិនបើអ្នកជឿចំណាយពេលឥតប្រយោជន៍ ដើម្បីគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់គួរតែត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលទៅក្នុងរដ្ឋ មិនមែនដើម្បីគោរពទ្រង់នាពេលអនាគត។ (៤, ៥)
4. កន្លែងដែលអ្នកណាពេញដោយអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ ជៀសវាងពីការបំផ្លិចបំផ្លាញហើយស្វែងរកការរស់នៅក៏ស្ងាត់សូន្យយឹង ដូចជាកន្លែងកប់សពគ្មានជីវិត។ (ខ៦)
5. អំពើពុករលួយរបស់មេដឹកនាំសាសនា គឺជាទុក្ខវេទនារបស់ប្រទេសជាតិ។ ជាតិដើរតាមការដឹកនាំខុសត្រូវវិនាស។ (៧, ៨)
6. អំពើបាបរបស់ជនជាតិអឺរ៉ុបនៅសម័យហូសេ ហាក់ដូចជាសម័យគឺបៀវ។ (ចៅក្រម ១៩: -២០:) ពួកគេពេញចិត្តនឹងត្រូវអាសស្មើរចាប់ធ្វើជាអ្នកទោស។ (ហូសេ ៩: ៩)
7. ព្រះចង់ឱ្យការលះបង់របស់វាស្ត្រទ្រង់ត្រូវបានបញ្ចប់យ៉ាងល្អ។ ការពិតដែលមិនរក្សាភាពជាប់លាប់ក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿជាជាងមិនរួចខ្លួនដើម្បីនាំមកនូវវេទនានោះទេ។

បុព្វបុរសរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានដើរតាមបន្ទាត់នេះ ហើយពូជពង្សរបស់ពួកគេក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ (១០, ១១)

8. ការដែលកូនមិនចម្រើន កើតចេញពីការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។ (១សាំ. ២:៥) អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានកាត់ទោសដោយសារអំពើបាបដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅសម័យហូសេ។ (១២-១៦) ពាក្យរបស់ហូសេចំពោះការដាក់ទណ្ឌកម្មបែបនេះ អាចឃើញនៅក្នុងអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ នោះគឺអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែមិនប្រែចិត្ត (ឬអ្នកដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម) គ្មានព្រះគុណ។ (ហ្វីលីពី)

ជំពូកទី 10

1. នៅពេលដែលជនជាតិអឺរ៉ុបអាចទទួលបានព័ត៌មានអ្នករៀបចំ: ពួកគេបានចាត់ទុកហេតុផលថាជារូបព្រះ។ តើអាកប្បកិរិយាបះបោរខ្លាំងមួយណា? (ខ១)
2. នៅពេលយើងបម្រើព្រះ យើងគួរតែថ្វាយ “” ។ (ខូតី ៦:៥) ដូច្នេះ បើអ្នកណាដែលបម្រើព្រះដោយពាក់កណ្តាលនៃចិត្ត នោះគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីការរស់នៅឡើងពេលគឺជីវិតនៅចំពោះព្រះ ពេលគឺក្លាយជាមនុស្សលាក់ពុត។ សូមមើល ហូស ១០:២ ។
3. ដូចដែលគាត់ត្រូវបានគេផ្តោតទោសប្រសិនបើគាត់សារភាពអំពើបាបរបស់គាត់មិននាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ។ (ខ៣) កុលសម្ព័ន្ធដែលមិនទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះផងដែរ នៅពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវទទួលសោក។ (ប. ១:៧) ប៉ុន្តែការទទួលសោកនេះមិននាំពួកគេចូលទៅក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះទេ។
4. ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់សាសនាក្នុងលោកនេះ មានបុរសជាច្រើនដូចជា ប៉ូលីណូនៅរ៉ាលីក្លរ៉ាស់™។ (ខ៤) ថ្វីត្បិតតែពួកគេមានការលះបង់ និងការបង្ហាញរបស់ភាគីដោយប្រសិនបើពួកគេមិនមានសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យទេ នោះគឺជាអំបិលដែលគ្មានរសជាតិប្រៃ ប៉ុន្តែក្លាយជាបូសជូរចត់ ដែលខ្ញុំជាក្រុមជំនុំនៃព្រះ។
5. ពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ នោះពួកគេទទួលយកទុក្ខសោកចំពោះការចាកចេញពីរូបព្រះ។ (ខ៥) ដោយព្រោះចិត្តរបស់គេងងឹតចំពោះ

ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់អ្នកនិយមសម័យទំនើប គឺស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាងព្រះ។ ពេលបាត់បង់គេវេទនាប៉ុណ្ណា!

6. ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាងព្រះជាម្ចាស់ (ប្រាក់ឈ្នួលនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ) គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់ជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត។ (ខ ៨)

7. ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើសង្គ្រាមដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាបរបស់ក្រុងគីបៀរ។ (Judg 19-20) ប៉ុន្តែគេមិនបានដឹងការពិតថាគេទម្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាបទេ) ដូចជាគីបៀរដោយមិនដឹងខ្លួន។ ទោះបីមនុស្សល្ងង់ក៏ដោយ វាជាការប្រសើរក្នុងការស្តីបន្ទោសអ្នកដទៃ។ ហូស ១០:៩ ។

8. ការប្រព្រឹត្តសុចរិតក្នុងខ្លួនមនុស្សមិនមែនជាបញ្ហាដោយមិនមានផលទេ ប៉ុន្តែប្រៀបដូចជាការសាបព្រោះដែលគេគួរទទួលបានបរិបូរ។ (ខ១២)

9. ការពិតដែលមិនទុកចិត្តលើព្រះ ប៉ុន្តែកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់គឺជាខ្លឹមសារនៃអំពើបាប។ (ខ ១៣) ដោយសារអំពើបាបនេះ មនុស្សទទួលបានការផ្ដន្ទាទោសជាទីបំផុត ពោលគឺការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (១៤, ១៥)

ជំពូកទី 11

1. បន្ទាប់ពីបុរសវិងរូស គាត់បដិសេធការបង្រៀនត្រឹមត្រូវបន្ថែមទៀត។ (ខ២)
2. ប៉ុន្តែព្រះមិនចោលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ចិញ្ចឹមបីបាច់ និងបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេដូចជាមនុស្សអាក្រាត។ (៣, ៤)
3. ទោះបីជាគាត់បានស្និទ្ធទៅអស់រយៈពេលជាយូរដោយក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ហើយបានដឹកនាំរាស្ត្ររបស់គាត់ នៅពេលដែលពួកគេបះបោរទ្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ក៏ព្រះបានបញ្ជូនសេចក្តីទុក្ខវេទនាដល់ពួកគេ។ (៥, ៧)
4. ប៉ុន្តែនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ព្រះគុណនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់គួរត្រូវបានយកឈ្នះយ៉ាងប្រាកដ។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់គួរតែបញ្ចប់ដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ ដោយប្រើវិធីណាមួយ។ (8-11)

ជំពូកទី 12

1. ពីព្រោះអ៊ីស្រាអែលបានរស់នៅមិនពិត វាឥតប្រយោជន៍ ដូចជាស៊ីឡូល។ របស់មិនពិតមានច្រើនយ៉ាង ពោលគឺ ១) ព្រោះគេបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃដោយក្លែងក្លាយ ទីបំផុតគេត្រូវបោកប្រាស់ខ្លួនឯង ព្រោះបាបបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ ខ្លួនឯងត្រូវវិនាស។ ២) ព្រោះគាត់ស្តាប់ការកុហកបានល្អ ការកុហកមានចរិតជាបាបកម្មរបស់មនុស្ស ហើយមានអំណាចទាញយកគ្នាទៅវិញទៅមក មនុស្សក៏ស្តាប់បានដែរ។ ៣) វាគឺជាការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយ ដែលជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។ ដ្បិតគាត់មិនដឹងថាការថ្វាយបង្គំពិតគឺគោរពប្រណិប័ត្នព្រះដែលមើលមិនឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់ថ្វាយបង្គំព្រះដែលមើលឃើញ នោះជាការមិនពិត។ 4) វាជាការមិនពិតសម្រាប់ការអាស្រ័យលើបញ្ជានៃអំណាចក្នុងពិភពលោកផងដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជាការមិនពិត។
2. ចំណុចដម្លោះរបស់អេប្រាអ៊ឹម ដែលមានន័យថា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល គឺជាកិច្ចការដែលផ្ទុយពីយ៉ាកុប ដែលជាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនពិត ហើយមិនពឹងលើព្រះឡើយ (ខ ១ ខ) ។ ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប បុព្វបុរសរបស់គាត់បានបង្ហាញពីលក្ខណៈសម្បត្តិនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ (យោងទៅលើការបកស្រាយខទី 3) ហើយបានអធិស្ឋានដោយការប្រកួតប្រជែងជាមួយនឹងព្រះដូចជាចំបាប់។ (៣, ៤)
3. អ្នកដែលត្រូវទម្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាប មិនយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ព្រោះចិត្តខ្លួន។ (ខ ៨)
4. បាបកម្មមិនទទួលព្រះជាស្តេចគួរទទួលវេទនា មិនជួបព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ (១០, ១១)

5. ព្រះប្រៀនប្រដៅអ្នកជឿមិនឱ្យយល់ពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ តែទ្រង់បង្កើតព្រះគុណរបស់
ព្រះដោយការសង្គ្រោះគាត់។ (ខ៩) អ្នកគង្វាលដើម្បីមើលថែច្រៀមបំបែកជើងច្រៀមចេញ
ដើម្បីមិនស្តាប់បង្គាប់។ គោលបំណងដើម្បីធ្វើដូច្នេះគឺដើម្បីព្យាបាលជើងច្រៀមដែលបាក់
ហើយច្រៀមមានអារម្មណ៍ថាអរគុណសម្រាប់ការព្យាបាល ហើយទីបំផុតធ្វើឱ្យវាដើរតាម
គាត់បានល្អ។

6. អ្នកជឿគួរចងចាំការពិតដើម្បីផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយារបស់គាត់អំពីពេលវេលាបន្ទាន់
ចំពោះគាត់ដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ ដូច្នេះ គាត់បន្តកាន់អំណាចដ៏រឹងមាំនៃជំនឿរបស់គាត់
ហើយគាំទ្រការអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ (១២, ១៣)

ជំពូកទី 13

1. អ្នកមានអំណាចដែលធ្វើឱ្យបុរសញ័រដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទុកព្រះគួរតែវិនាស។ (1-3)
2. ទោះបីជាគាត់បានឆ្លងកាត់ការសង្គ្រោះរបស់គាត់ជាពិសេសដោយព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះក៏ដោយ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម ហើយភ្លេចព្រះជាម្ចាស់ (4-6) គាត់គួរតែត្រូវបានទទួលទណ្ឌកម្មដ៏អាក្រក់ដើម្បីបំផ្លាញដោយគ្មានមេត្តា និងដោយចិត្តទូលាយ។ (៧, ៨)
3. អំពើបាបផ្ទុយនឹងព្រះគុណដែលព្រះជួយ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំណាស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោលទាំងស្រុង។ (ខ ៩)
4. អ្នកដែលដំឡើងអំពើបាបដោយមិនប្រែចិត្តជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលក្រោយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបទាំងអស់គួរតែត្រូវបានទទួលម្តង។ (១២, រូម ២:៥)
5. ការប្រៀនប្រដៅដែលព្រះស្រឡាញ់គឺដូចជាការបណ្តេញមនុស្សមានបាបដើម្បីទទួលយកវា។ ព្រោះបើគាត់ទទួលយកវាហើយប្រែចិត្ត គាត់នឹងនាំមកនូវសេចក្តីអំណរ និងពរជ័យដូចទារកកើតមកយ៉ាងសុខស្រួល ប៉ុន្តែកាលដែលគាត់មិនប្រែចិត្ត វានាំឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់ដូចជាបញ្ហាដែលទារកមិនអាចចេញពីផ្ទៃមកដោយចាប់បាន។ (ខ១៣)
6. ព្រះចង់ចាំសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់។ គាត់តែងតែទាយថាមនុស្សដែលបានប្រែចិត្តនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខនេះ។ (ខ១៤)

7. អ្នកដែលទទួលទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលព្រះប្រទាន គួរតែអាចមើលឃើញការពិតដ៏
ធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើបាបរបស់គាត់ជាហេតុផល។ (១៥, ១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ យ៉ូអែល

ជំពូកទី 1

1. បុរសដើម្បីជួបគ្រោះកាចដែលព្រះបានបញ្ជូនមក ត្រូវតែធ្វើឱ្យកូនៗទាំងអស់ស្គាល់ការពិតដោយស្មោះត្រង់។ ពីព្រោះដូច្នេះ កូនចៅរបស់ពួកគេត្រូវបានយកទៅកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។ (3-4)
2. ព្រះតែងតែធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ប្រែចិត្ត។ គាត់ចង់ឃើញទឹកភ្នែកនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយថា ចរិតដ៏អាក្រក់នៃគ្រោះកាចចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេជាផ្នែកមួយចំនួន។ (5-20)

ជំពូកទី 2

1. ការរីករាលដាលនៃពរជ័យដែលព្រះអនុញ្ញាតដល់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។

2:18-3:21 ចែងពីពរជ័យដែលព្រះអនុញ្ញាតសម្រាប់មនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសជាដំណាក់កាលទីបីនោះគឺ 1) ព្រះពរនៃបញ្ជា (2:18-27) 2) ព្រះពរខាងវិញ្ញាណ (2:28, 29) 3) ធ្វើឱ្យពួកគេរីករាយនឹងជីវិតដ៏រីករាយនៅឯពិភពលោកគ្មានកំណត់។ (៣:១-២១ ជាពិសេសយោងទៅលើ ៣:២០) ពរខាងវិញ្ញាណគឺប្រសើរជាងពរនៃរូបធាតុ ហើយពរជ័យនៃពិភពលោកដែលគ្មានទីបញ្ចប់ គឺល្អជាងពរខាងវិញ្ញាណ។ ដោយសារវាជារឿងផ្ទុះផ្ទុយដែលព្រះស្រឡាញ់ស្រ្តីរបស់ទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើស ពរជ័យដែលទ្រង់ប្រទានដល់ពួកគេកាន់តែល្អបន្តិចម្តងៗ។

2. បេះដូងរបស់គាត់ក្តៅខ្លាំងណាស់ (2:18) ។ ពាក្យដើម Yekane (עֶכָּנֶה) មានន័យថា ច្រណែន (យោងទៅលើការបកស្រាយ 2:18) ប៉ុន្តែ អត្ថន័យនិរុត្តិសាស្ត្រ ចង្អុលទៅបេះដូងក្តៅ និងបួសគល់នៃពាក្យ មានអត្ថន័យទូទៅនៃភាសាអារ៉ាប់ កាណា (ក្រហម)។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុករបស់ព្រះចំពោះមនុស្សទ្រង់បានជ្រើសរើស ១) ឬវាត្រូវបានបង្ហាញជាចិត្តច្រណែន (វាខុសពីចិត្តច្រណែនរបស់មនុស្ស (វាខុសពីចិត្តអាក្រក់របស់មនុស្ស ប៉ុន្តែជាបេះដូងនៃសេចក្តីសុចរិត) សូមមើលការបកស្រាយរបស់ ២:១៨) ដែលវាបានកើតឡើងក្នុងនាមជាប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ការកាន់កាប់របស់ទ្រង់ ថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ឬទ្រង់ត្រូវគេចំអកដោយសាសន៍ដទៃ ២) ព្រះតែងតែប្រតិបត្តិដោយប្រាថ្នាចង់ឱ្យមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសក្លាយជាអ្នកឯករាជ្យទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ ត្រូវការភាពគ្រប់គ្រាន់តែ

ប៉ុណ្ណោះ ដោយសារវាអស់ពីចិត្តតួអក្សរ។ បើគេមិនស្រឡាញ់ព្រះអង្គដោយចិត្តតែមួយ ប៉ុន្តែចំណែកពាក់កណ្តាលគឺចំពោះខ្លួនគេ ហើយមួយចំណែកទៀតចំពោះរូបព្រះ នោះទ្រង់ សំដែងនូវសេចក្តីច្រណែន (អារម្មណ៍សុចរិត) ឬសេចក្តីក្រោធ។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ របស់យើងស្រឡាញ់ព្រះ នោះពួកគេគួរស្រឡាញ់លោកថា៖ លោកមានប្រសាសន៍ទៅ គាត់ថា៖ ឯអ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និង អស់ពីគំនិត។ (ម៉ាថាយ ២២:៣៧) 8. ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក។ (2:23) ពាក្យនេះគួរត្រូវពិនិត្យមើលក្នុងចិត្តយើងម្តងទៀត។ យ៉ូអែល ព្យាករណ៍បានមាន ប្រសាសន៍ថា កាលដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះទទួលពរពីបញ្ញា លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ពួកគេ គួរត្រេកអរដោយធម្មជាតិក្នុងពេលតែមួយ (២:២១-២៣) លោកមិនបាននិយាយថានឹង ត្រេកអរចំពោះតែពរជ័យទេ គឺអរព្រះគុណតែប៉ុណ្ណោះ។ ខ្លួនគាត់។ នៅពេលយើងទទួល បានអំណោយខ្លះពីព្រះ យើងគួរត្រេកអរចំពោះតែអំណោយដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែយើងមានទំ នោរក្នុងការមិនអរសប្បាយចំពោះព្រះផ្ទាល់ដែលបានប្រទានដល់យើង។ យើងគួរអរ សប្បាយព្រះដោយធម្មជាតិ។ ដោយសារ 1) គោលបំណងដែលព្រះប្រទានឱ្យអ្វីមួយ ធ្វើ ឱ្យយើងរីករាយនឹងព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ 2) គោលបំណងនៃសេចក្តីអំណរពិតគឺមានតែព្រះ ទេ (គឺ 43:4) 3) ប្រភពនៃសេចក្តីអំណរដ៏បរិបូណ៌ជាអចិន្ត្រៃយ៍គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (ទំនុកដំកើង ១៦:១១)

9. ខ្ញុំនឹងបង្ហាញព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំដល់មនុស្សទាំងអស់។ (2:28) នៅទីនេះ ពាក្យដើម្បីចាក់ ចេញ បង្ហាញពីគុណលក្ខណៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចតទៅ។ ពាក្យដើម្បីចាក់ចេញព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដូចជាវាត្រូវបានសម្តែងក្រោមគំនិតថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រៀបនឹងទី

ក។ ហេតុផលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងទឹកគឺដោយសារ
គាត់មានចរិតលក្ខណៈនៃទឹកដែលជាការពិតដែលថាគាត់ធ្វើឱ្យព្រលឹងដែលស្រេកទឹក
របស់មនុស្សបានគ្រប់គ្រាន់ហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ៧:៣៧-
៣៩, ៤:១៤)

ជំពូកទី 3

1. រាស្ត្ររបស់ព្រះមើលឃើញថ្ងៃដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដែលបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់។ (១, ២)
2. សកម្មភាពយោរហៅគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យជានិច្ច។ (ខ៣)
3. នៅពេលណាដែលបុគ្គលណាដែលផ្ទុយនឹងព្រះជាម្ចាស់ គួរតែត្រូវវាយប្រដៅដោយ រំពាត់របស់ព្រះ។ (ខ៤)
4. សាសន៍ដទៃដូចជាទីរ៉ុស ស៊ីដូន និងប៉ាឡេស្ទីនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីប្រមាថព្រះជាម្ចាស់បានប្រហារជីវិតនូវអំពើទុច្ចរិតដែលមិនមែនជាមនុស្ស។ សកម្មភាពនាំយកមាស និងប្រាក់នៃទីសក្ការៈរបស់ព្រះ ហើយដំឡើងវានៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះនៃអ្នកមិនជឿ។ គឺប្រមាថព្រះ និងសកម្មភាពលក់មនុស្សពីអំពើបាបដែលមិនមែនជាមនុស្សជាតិ។ សកម្មភាពដ៏អាក្រក់បែបនេះធ្វើឱ្យព្រះទទួលសេចក្តីក្រោធគ្នាម។ (4-8)
5. បទគម្ពីរព្យាករអំពីសង្គ្រាមជាច្រើន ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរាស្ត្ររបស់ព្រះនៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (៩-១៦)
សង្គ្រាមបែបនេះនឹងកើតឡើងនៅជិតការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ (វិវរណៈ ១៦:១២-១៦)
6. នៅទីបំផុត ប្រជាជននៃព្រះនឹងរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប និងសុភមង្គលដ៏អស់កល្បដែលព្រះបានប្រទានមកជាចុងក្រោយ។ ដូចដែលពួកគេត្រូវបានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយសង្គ្រាមបែបនេះនឹងកើតឡើងនៅជិតការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ (វិវរណៈ ១៦:១២-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ អេម៉ូស

ជំពូកទី 1

1. អេម៉ូសជាហោរាដែលត្រូវបានតែងតាំងនៅកន្លែងវេទនា (1:1) ។ អ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាអ្នកក្រក់ដូច្នោះដែរ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ជាជាងប្រតិបត្តិកិច្ចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងដ៏មានអំណាច ដោយបុគ្គលមានទុក្ខ។ (១កូរិនថូស ១:២៧-២៩)
2. អេម៉ូសកត់សម្គាល់កុលសម្ព័ន្ធដើម្បីក្លាយជាសត្រូវរបស់អ៊ីស្រាអែលជាដំបូងក្នុងការប្រកាសពីអំពើបាបនៃប្រជាជាតិនានា និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលពួកគេទទួលបាន (3-15) ហេតុផលដែលគាត់បានធ្វើដូច្នេះគឺសម្រាប់អំពើបាបដើម្បីសង្កត់សង្កិនប្រជាជននៃព្រះគឺជាអំពើដ៏ធំបំផុត។
3. បុរសប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាក្នុងរយៈពេលខ្លះ (ឬយូរ) ហើយវាយដោយក្រអឺតក្រទមយកថ្ងៃវិនាសជាប្រាកដ។ ព្រះបានឱបក្រសោបមនុស្សសុចរិតអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយទីបំផុតទ្រង់បានបញ្ជូនកំហឹងរបស់លោកទៅពួកគេ ហើយប្រាកដជាអនុវត្តការជំនុំជម្រះ។ (សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ៣ ក)
4. អ្នកណាមិនអាណិតអ្នកក្រ តែសង្កត់សង្កិន អ្នកនោះត្រូវទទួលទោសដោយវិនាស។ (6-8)
5. សកម្មភាពនៃការបះបោរមិនអាចគេចផុតពីការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះបានទេ។ (៩, ១០)
6. បុរសដែលមានអវិភាព និងខឹងនឹងមនុស្សរបស់ព្រះគួរវិនាស។ (១១, ១២)

ជំពូកទី 2

1. ព្រះគ្រូលទោសអំពីឃោរឃៅរបស់មនុស្ស។ ទោះជាដុតឆ្អឹងមនុស្សស្លាប់មិនមែនសម្លាប់ជីវិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែចរិតនៃសកម្មភាពរបស់វាគឺឃោរឃៅ។ (1,2)
2. ការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអ្នកមិនជឿបានកើតចេញពីអំពើបាបដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្ស (តាមក្រមសីលធម៌របស់មនុស្ស) (១:៣-២:២) ។ ដ្បិតពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបខាងសាសនាជាច្រើនចំពោះព្រះ ព្រះមិនអើពើឡើយ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេគ្មានវិវរណៈពិសេសដើម្បីស្គាល់ព្រះ ដូចដែលទ្រង់វិនិច្ឆ័យពួកគេ ទ្រង់ចាត់ទុកបញ្ហាសីលធម៌មនុស្សច្រើនជាងបញ្ហាសាសនាទៅទៀត។ បញ្ហាសីលធម៌របស់មនុស្សអាចត្រូវបានគេដឹងក្នុងកម្រិតខ្លះដោយមនសិការរបស់ពួកគេដោយមិនបានទទួលវិវរណៈពិសេសនោះទេ។

ប៉ុន្តែការដែលគាត់ដាក់ទោសយូដា និងអ៊ីស្រាអែល គាត់ចាត់ទុកបញ្ហាសាសនា។ . នោះគឺគាត់បានសុំឱ្យមនុស្សបាបមើលងាយច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូ។ (២:៤, ៨, ១២)

ដោយសារព្រះបានប្រទានច្បាប់ដល់ពួកគេនៅដើមដំបូង។ ដូចជាគាត់វិនិច្ឆ័យ ដូច្នេះគាត់បន្តរកយុត្តិធម៌។
3. ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្អប់ការបះបោររបស់មនុស្សយ៉ាងខ្លាំង ហើយបន្ទាប់មកគាត់ដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ (៩-១៦)

ជំពូកទី 3

1. ព្រះប្រៀនប្រដៅមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់។ (១, ២)
2. ទំនាយដើម្បីប្រកាសអំពីគ្រោះកាចដល់ជនជាតិអឺរ៉ុបដែលមិនមែនជាពាក្យឥតប្រយោជន៍ទេ។ ព្រះទំនាយត្រូវប្រកាសដោយបញ្ជារបស់ព្រះ។ (3-8)
3. ទោះបីជាវាស្រួលរបស់ព្រះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ ទ្រង់បានបញ្ជូនអ្នកមិនជឿមករកទ្រង់ ហើយដាក់ទោសគាត់។ (៣-១៥) គាត់គឺសូចរិតដូចនោះ។

ជំពូកទី 4

1. បុរសដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួននៅក្នុងសន្តិភាពនៃពិភពលោកហើយមិនគិតថាការសង្គ្រោះនៃព្រលឹង, គួរតែត្រូវបានធ្វើឱ្យពួកគេចងចាំការវិនិច្ឆ័យនៃអនាគតដោយគ្មានភាពសាមញ្ញ។ (1-3)

2. កាលណាមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយរឹងរូស ព្រះមិនដាស់តឿនគេ ហើយបោះបង់ចោលគេ ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ពាក្យថា "ដើម្បីបោះបង់ចោលពួកគេ" រ៉ូម 1: 24-38 ជាញឹកញាប់បង្ហាញមានន័យថាវា។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ឯ ចូរបំពេញទំហំនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ™ (Mt 23:32) ដែលវាក៏ជាព្រះបន្ទូលនៃការវិនិច្ឆ័យដែលបានប្រទានដល់ចិត្តរឹងរូសដែរ។ ព្រះបានកាត់ទោសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលរឹងទទឹងដូចនោះតាមរយៈអេម៉ូស។ (៤, ៥) ការដែលមនុស្សត្រូវបានបោះបង់ចោលដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបមិនមែនជាការពេញចិត្តទេ តែជារឿងដែលគេគួរខ្លាចដោយធម្មជាតិ។

3. ការពិតដែលព្រះបញ្ជូនគ្រោះកាចដល់ពួកគេ គឺជារឿងដែលធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្ត។ ដូចដែលយើងឃើញខ ៦-១១ ព្រះបានបញ្ជូនគ្រោះកាចដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ៥ ដង។ ប៉ុន្តែគេមិនបានប្រែចិត្តប្រាំដងទេ។ ដូចជាបុរសនោះហើយមិនដឹងពីបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះហើយបន្តរក្សាជីវិតរឹងប៉ឹង។ នៅក្នុងផ្នែកនេះ ពាក្យ ឯនៅតែឯងមិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញ™ ចេញមកប្រាំដងចេញពីវា។ (៦, ៨, ៩, ១០, ១១)

4. រាស្ត្ររបស់ព្រះគួរតែយកជីវិតដែលបានរៀបចំទៅជួបព្រះជារឿងរាល់ថ្ងៃ។ (ខ១២)

ជំពូកទី 5

1. ការពិតដែលអេម៉ូសបានទាយថា អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបំផ្លាញ គឺដោយសារពួកគេបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនេះ ហើយបន្ទាប់មកបានសង្គ្រោះដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (1-3) វាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការមើលឃើញពាក្យនៃខ 4. ការពិតដែលថាបានជូនដំណឹងផលនៃអំពើបាបដល់បុរសនៃសេចក្តីវិនាសគឺគ្រោះថ្នាក់ដោយគ្មានសង្ឃឹម។
2. ការដែលស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាគឺដើម្បីទទួលបានជីវិតពិត គួរតែជាបញ្ហាទូទៅនៅសម័យចាស់ និងសម័យថ្មី។ ការស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនមានន័យថាទ្រង់ស្វែងរកបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែប្រាកដជាប្រែចិត្ត ហើយទទួលផលនៃការប្រែចិត្ត។
3. ដើម្បីដឹងពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ គួរតែគិតជាមុនសិន ដោយឃើញផ្កាយនៅលើមេឃ។ (ខ៨) ដោយសារផ្កាយមានរឿងធំៗជាច្រើនលើសពីពិភពលោករបស់យើង ហើយការផ្លាស់ទីរបស់វាមានអាទិភាពណាស់តាមច្បាប់។ ថ្វីត្បិតតែក្នុងសម័យនេះ មានការវិវឌ្ឍផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ ក៏បុរសព្យាយាមស្គាល់ពួកគេពីពិភពនៃការចាប់ផ្តើម មិនទាន់សូម្បីតែចំណេះដឹងអំពីពិភពនៃព្រះច័ន្ទក៏ខ្លីម្ល៉េះ។ ដូច្នេះ តើព្រះដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណាដែលបង្កើតពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ!
4. សង្គមស្តាប់អ្នកនិយាយត្រូវ តែងតែជិតដល់ការវិនាស។ (ខ១០) ការពិតនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយប្រវត្តិសាស្ត្រ។ តើជាតិដែលស្តាប់អ្នកសុចរិតត្រូវបានបំផ្លាញឬ? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សង្គមដើម្បីជិះជាន់សង្គមក្រីក្រក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ (១១, ១២)
5. ជនពុតត្បូតសាសនាមានថា ថ្ងៃជំនុំជំរះមិនមែនជាថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ តែជាថ្ងៃនៃសេចក្តីសោមនស្ស។ (១៨-២០)

6. ព្រះស្តាប់ពិធីសាសនានៃអ្នកកាន់សាសនាណាក៏ពុត។ (២១-២៣)

ជំពូកទី 6

1. ថ្វីត្បិតតែបុរសយកឈ្នះជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ទទួលបានអំណាច គាត់អាចនឹងជឿជាក់លើវា ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពរីករាយ។ មូលហេតុ ដែលព្រះប្រទានអំណាចដល់បុរសគឺដើម្បីយកសន្តិភាពមកឱ្យគាត់ ប៉ុន្តែបម្រើមនុស្សជា ច្រើន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបុរសនោះយកវាសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ទីបំផុតគាត់មិនអាចរួចផុតពី ទណ្ឌកម្មដ៏ទេវភាពឡើយ។ (1-7)
2. ព្យាករណ៍អម៉ូសបានធ្វើឱ្យមេដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលមើលរឿងរបស់សាសន៍ដទៃ ហើយធ្វើ ឱ្យពួកគេឃើញខ្លួនឯង។ បុរសនោះមិនអាចមើលខ្លួនឯងឃើញដោយខ្លួនឯងបានទេ នៅ ពេលដែលពួកគេពិនិត្យមើលពីរបៀបដែលរឿងរបស់អ្នកដទៃមានមុននោះ គាត់អាចយល់ ពីរបៀបដែលកិច្ចការរបស់គាត់ត្រូវបានមុន ពីព្រោះម្នាក់ទៀត និងខ្ញុំគឺជាមនុស្សដូចគ្នានៅ ចំពោះព្រះ។ (ខ២)
3. នៅពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប សូម្បីតែកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ក៏ទទួលគ្រោះកាចដែ រ។ (ខទី ៨) ដូច្នេះហើយ វាជារឿងសំខាន់ដែលបុរសត្រូវពិនិត្យមើលគាត់ ដើម្បីដឹងថា គាត់មានអំពើបាបធំប៉ុណ្ណា ប៉ុន្តែគាត់គួរតែស្វែងយល់ថាតើអំពើបាបមានជម្រៅប៉ុណ្ណា និងអំពើបាបធំប៉ុណ្ណា ដោយពិនិត្យមើលបរិយាកាសរបស់គាត់ឱ្យបានទូលំទូលាយ។ (ខ ៨)
4. ពុតត្បូតសាសនា ជាល្បែងដែលមនុស្សប្រុសលេងក្នុងគ្រាដែលបុរសចាប់ទំនេរ។ ដូច ជាមនុស្សបាត់បង់អំណាច។ (ខ១០)

5. នៅពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មនៅចំពោះព្រះដោយធម្មជាតិ គាត់មិនគួរនៅស្ងៀម ហើយប្រែចិត្ត ហើយស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់បែបនេះ ប្រសិនបើគាត់នៅស្ងៀម ហើយគ្រាន់តែមិនចង់អំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់នៅពេលនោះ ហើយគាត់គឺជាអ្នកដែលមានមនសិការទុច្ចរិតដោយការរត់គេចពីព្រះ។

6. អ្នកដឹកនាំលះបង់សេចក្តីសុចរិត ហើយបន្តសេចក្តីចម្រើន ប្រៀបបាននឹងវត្ថុដែលខ្លួនបណ្តុះថ្មដោយគោ។ (ខ១២)

7. អ្នកដែលជឿលើអំណាចរបស់ខ្លួន ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ និងដើម្បីផ្តាច់ចិត្តឥតប្រយោជន៍។ (ខ ១៣)

8. ព្រះអនុញ្ញាតឱ្យការឈ្លានពានរបស់សាសន៍អាស៊ូរីដើម្បីដាក់ទោសអ៊ីស្រាអែល។ សង្គ្រាមមកដាក់ទោសបាបមនុស្សជាតិតាំងពីប្រវត្តិសាស្ត្រមក។

ជំពូកទី 7

1. ប្រសិនបើព្រះបានបង់មនុស្សជាតិដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវបំផ្លាញចោល។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ទ្រង់បានអត់ទោសឱ្យពួកគេ ពួកគេត្រូវបានទុកចោលរហូតដល់ស្លាប់។ (1-6)
2. បន្ទាប់ពីព្រះបានស្និទ្ធទៅអស់រយៈពេលជាយូរ ទីបំផុតទ្រង់បានវិនិច្ឆ័យមនុស្សមានបាប “ដូចជាខ្សែបំពង់” ។ (7-9)
3. អ្នកជឿពិតត្រូវបានចំអកដោយមនុស្សមិនពិត។ ប៉ុន្តែគាត់មិនឃុបឃិតមនុស្សមិនពិតដើម្បីចាប់ ហើយមិនបៀតបៀនគេឡើយ។ (១០-១៣)
4. មនុស្សមិនពិតពីងផ្អែកលើអំណាចនៃពិភពលោក ប៉ុន្តែអ្នកជឿលើដើមឈើអាស្រ័យតែលើព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (១០, ១៥)
5. អ្នកបំរើនៃដំណឹងល្អពិតផ្លាស់ទីដោយបេះដូងហៅដែលព្រះប្រើ។ គាត់មិនខ្លាចខ្លាំងសត្រូវសម្រាប់ការហៅរបស់គាត់ និងប្រកាសដំណឹងល្អឡើយ។
6. អ្នកដែលរារាំងកិច្ចការរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះពិត គួរតែទទួលទោសពីស្ថានសួគ៌។ (១៦, ១៧)

ជំពូកទី ៨

1. អ្នកណាដែលបានបំពេញអំពើបាបដូចជាផ្នែក នោះមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលបាន ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ។ (1-3)

2. ការសង្កត់សង្កិនជនក្រីក្រគឺធំដូចជាអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះ។ (៤-៦, សុភាសិត ១៤:៣១)

3. ស្រែកទឹកមិនស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (១១-១៤)

បុរសជាមនុស្សស្រែកទឹក។

បុរសគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែព្រះ។

បច្ចុប្បន្នព្រះវិហារកូរេត្រូវការចលនានៃពាក្យ។ (1) វាមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់ពិភពព្រះ វិហារមានការប្រយុទ្ធគ្នាជាច្រើន; អ្នកជឿយកការបង្កាច់បង្ខូច។ ពួកគេបង្កើតការស្អប់ និងការកុហក។ វាធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់គាត់និងព្រលឹងនៃអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ យើងគួរអនុវត្ត ចលនានៃពាក្យក្នុងពេលមានវិបត្តិបែបនេះដោយឯងឯង។ ពួកគេគួរតែចិញ្ចឹមមនុស្សឱ្យ បង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយចលនាដើម្បីបង្រៀនវាឱ្យបានល្អគួរតែ ត្រូវបានអភិវឌ្ឍ។ (វាគឺជាការអនុវត្តដើម្បីបើកការប្រជុំដើម្បីបង្រៀនឱ្យបានល្អសម្រាប់ ការយល់ដឹងអំពីការដាក់នៅពេលខ្លះ។ ក្រុមជំនុំគួរតែដើរជាមួយនឹងចលនានៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ដោយប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នៅពេលដែលនាង អធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការដោយ វា។ ប៉ុន្តែនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន មានចលនាកើតឡើងដោយផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងបេះ ដូងដោយការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្ស ដោយមិនមានខ្លឹមសារមិនត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរដោយ

វិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្ស។ នេះជាវិធីអាក្រក់ដែលចេញមកពីការមិនផ្ដោតលើការប្រកាស
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ជំពូកទី ១

1. នៅកន្លែងដែលក្រុមជំនុំរបស់ព្រះត្រូវបានបណ្តេញចេញ ប្រជាជាតិគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ (ខ១)
2. អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមិនប្រែចិត្ត មិនអាចគេចផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានទេ។ ព្រោះគ្មានកន្លែងដែលមិនមានឋានសួគ៌។ (2-4)
3. គ្រោះកាចដែលព្រះជាម្ចាស់បញ្ជូនតាមធម្មជាតិ បង្ហាញសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សមានបាប។ (ខ៥)
4. ព្រះដែលវិនិច្ឆ័យមនុស្សជាព្រះដ៏មានប្បទានភាព។ ភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការទាមទារពពក និងដោយការបញ្ជូនទឹកភ្លៀងផងដែរ។ (ខ៦)
5. ទោះបីជាបុរសរស់នៅក្នុងឯកសិទ្ធិខាងក្រៅបានអំពាវនាវឱ្យប្រជាជននៃព្រះក៏ដោយ ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃជីវិតរបស់គាត់គឺដូចជាស្រ្តីរបស់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេមិនខុសពីមនុស្សមិនជឿទេ។ (ខ៧)
6. មនុស្សពិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយទុក្ខវេទនា។ ពួកគេមិនរឹងរូសក្នុងទុក្ខលំបាក ប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅព្រះវិញ។ (8-10)
7. ថ្ងៃនៃព្រះម៉េស៊ី ដែលជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលពួកហោរាបានមើលនោះ មានធាតុបីយ៉ាងជាពិសេស។
 - 1) វាចេញពីចលនារបស់អ៊ីស្រាអែលបានបង្កើតរាជ្យរបស់ព្រះបាទដាវីឌខាងវិញ្ញាណ។
 - 2) ក្នុងចលនានៃអ៊ីស្រាអែលថ្មី ដូចគ្នានឹងប្រជាជនគ្រប់ជាតិសាសន៍ត្រូវបានចូលរួម។
 - 3) ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណមានបរិបូរណ៍។ (១៣-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ អូបាខា

ជំពូកទី 1

1. សម្រាប់ដំណឹងដែលចេញមកពីព្រះយេស៊ូវតែងតែជាការពិត ហើយជាការពិត អ្នកដែលត្រូវប្រកាសថាមានសេចក្តីធានា ហើយអ្នកដែលទទួលយកក្នុងនោះជឿលើវា។ (1:1)
2. ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើមនុស្សក្រអឺតក្រទម ដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ ហេតុនេះហើយបានជាមកលើបុរសដែលបៀតបៀនមនុស្សដែលព្រះស្រឡាញ់ដូចជាផ្អែក។ (សូមមើល ១:៣, ៤, ១០ ខ)
3. វាស្រ្តនៃព្រះមិនគួរស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយមិនបៀតបៀនគ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ។ ទោះបីជាពួកគេមានចំណុចខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសារពួកគេជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ពួកគេជាបងប្អូន។ ភាគីដែលត្រូវស្អប់ និងជិះជាន់ក្នុងចំណោមពួកគេ គឺទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះជាជាង ប៉ុន្តែភាគីដែលស្អប់ និងជិះជាន់នឹងទទួលបានការជំនុំជម្រះដែលអេសាវបានទទួល។ (ខ១០)
4. ជាបាបកម្មដ៏ធំដូចយើងឃើញថា មួយទៀតមិនចម្រើន ហើយយើងអង្វរ។ គាត់គួរតែត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (ខ១២)
5. បុគ្គលណ្ណានពាន គប្បីត្រូវវិនាសជាប្រាកដ, (១៥, ១៦) ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទទួលបានការណ្ណានពាន និងបៀតបៀន គប្បីទទួលបាននូវជ័យជាទីបំផុត ។ (១៧-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ យ៉ូណាស

ជំពូកទី 1

1. វត្ថុពីរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៅក្នុងព្យុះ (1:4-6) ១) ការអធិស្ឋានរបស់ពួកអ្នកមិនជឿគឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ ព្រោះគេបន់ស្រន់ពេលជួបព្យុះនោះ ទើបជាសកម្មភាពប្រើសាសនាពេលមានទុក្ខ។ នេះជាលក្ខណៈរបស់បុគ្គលដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ពួកគេបានអធិស្ឋានដោយបេះដូងដ៏អាក្រក់។ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានពិតគឺដើម្បីស្វែងរកតែការសម្រេចតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយក៏អធិស្ឋានដោយចិត្តសន្តិភាពពិតដោយសេចក្តីជំនឿ។ 2) វាមានតម្លៃមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដែលហោរាយ៉ូណាសបានដេកនៅក្នុងព្យុះ។ តើហោរាគួរតែភ្ញាក់ពីដំណេក ហើយសម្រាលទុក្ខពួកគេឬ? ប៉ុន្តែនៅចំពោះព្រះហោរាដែលមិនខ្វល់ខ្វាយពីការចាកចេញរបស់គាត់បានក្លាយជាមនុស្សមិនអាចនៅក្នុងសេចក្តីវេទនានោះទេ។ ដោយសារគាត់បានប្រតិបត្តិដោយមានគំនិតចង់ចាកចេញពីពួកគេដោយផ្ទាល់ គាត់មិនមានការសម្រេចចិត្តខាងវិញ្ញាណទេ ហើយគាត់ក៏គ្មានដំណោះស្រាយដែរ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីដេកក្នុងខ្យល់ព្យុះ។ ក្នុងលោកនេះ បើអ្នកជឿស្ថិតនៅក្នុងសភាពបែបនេះ ពួកគេត្រូវគេស្តីបន្ទោសអ្នកមិនជឿ។ នោះហើយជាការស្តីបន្ទោស ពោលគឺអ្នកដេកធ្វើអ្វី? (ខ៦) ។

2. ការពិតដែលយ៉ូណាសនិយាយថា៖ បំបន្ទាប់មកគេសួរគាត់ថា៖ បើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណាចំពោះអ្នកដើម្បីឱ្យសមុទ្រស្ងប់ស្ងាត់សម្រាប់យើង? ដ្បិតសមុទ្រកាន់តែមានខ្យល់ព្យុះខ្លាំងឡើង™។ (១:១១) បង្ហាញពីការប្រែចិត្តជាក់ស្តែងរបស់គាត់។ តើគាត់និយាយពាក្យ

លម្អិតយ៉ាងណាដើម្បីឲ្យមានអារម្មណ៍ថាមានកំហុស? វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់មាន
អារម្មណ៍ថាមានការជឿជាក់លើមនសិការរបស់គាត់ដើម្បីទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុស
របស់គាត់។ ដូចយើងឃើញខទី ១០ គាត់បានសារភាពថា ប៉ុន្តែពេលនោះមនុស្សទាំងនោះ
ភ័យខ្លាចខ្លាំង ហើយនិយាយទៅគាត់ថា ប៉ុន្តែនេះជាអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ!™។ ពីព្រោះពួក
គេដឹងថាគាត់រត់ចេញពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះយេស៊ូវ ដោយសារគាត់បានប្រាប់គេ™។ នេះជា
ការសារភាពបាបដោយការទម្លុះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់។ កាលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្ត
អំពើបាប នោះគេមិនអាចជួយបាន តែមិនស្ម័គ្រចិត្តទៅនឹងទុក្ខនៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនឡើយ។
អំពើបាបធ្វើឱ្យមនសិការរបស់មនុស្សឈឺចាប់។ ប៉ុន្តែមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណាច់
ក្រិននៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាច្បាប់™។ (កូរិនថូសទី
១ ១៥:៥៦) មូលហេតុតែមួយគត់ដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងមិនមានអារម្មណ៍ថាមាន
កំហុស គឺដោយសារមនសិការរបស់គាត់មានភាពក្រៀមក្រំ។ ពេលណាដែលបុរសទទួល
ពន្លឺក្នុងមនសិការរបស់ខ្លួនក្នុងពេលមួយរំពេច នោះគាត់ទទួលអារម្មណ៍នៃភ្លឺរក្សាអ្នកស្រី
Lins នៅអាមេរិកមិនបានបង់ថ្លៃទឹករបស់គាត់កាលពីអតីតកាលទេ បន្ទាប់ពីរយៈពេល
35 ឆ្នាំ គាត់មានអារម្មណ៍ថាថ្លៃភ្លឺ ហើយបានប្រែចិត្ត។ បុរសម្នាក់បានស្តាប់ការផ្សាយ
ដំណឹងល្អរបស់ Gypsy Smith ហើយបានទៅរកម្ចាស់ដើម្បីសងប្រាក់ដែលបានលួច។
កាលពី 40 ឆ្នាំមុន ហើយនៅតាមផ្លូវគាត់បានរកឃើញព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានស្រែកថា
"លើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់!" ហើយក៏មានសេដ្ឋីម្នាក់បានស្តាប់ធម្មទេសនារបស់គ្រូគង្វាល
ក្នុងថ្ងៃមួយ ។ ខ្លឹមសារគឺពាក្យថា បើអ្នកណាចង់ស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះត្រូវរកអ្នក
នោះនៅកន្លែងដែលខ្លួនបាត់បង់។ បាបកម្មរបស់សេដ្ឋីគឺប្រពន្ធដើមដែលគាត់បោះបង់ចោល

នោះបានស្លាប់ទៅហើយ ចូលទៅក្នុងផ្នូរ ហើយកូនស្រីរបស់កូនទាំងពីររបស់គាត់បាន
ស្លាប់ទៅ ហើយកូនប្រុសម្នាក់ក៏នៅរស់។ ឥឡូវនេះ គាត់មានអារម្មណ៍ថាអំពើបាបរបស់
គាត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ជំនឿត្រូវបានទ្រទ្រង់នៅពេលយើងរស់
នៅក្នុងមនសិការរបស់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលនិយាយថា៖ បំប្លែងជំនឿ
និងមនសិការល្អ។ ដោយការបដិសេធការនេះ អ្នកខ្លះបានធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ
ខូចខាត™ (១ធីម ១:១៩)។ ពេលយ៉ូណាសបាននិយាយថា៖ បំបាត់ខ្ញុំហើយបោះខ្ញុំទៅក្នុង
សមុទ្រ™ចំពោះពួកនាវិក វាមិនមែនជាអាកប្បកិរិយានៃការខកចិត្តក្នុងការបំបែកគាត់ពី
ព្រះទេ។ ការប្រែចិត្តគឺមិនដែលខកចិត្តឡើយ។

ជំពូកទី 2

1. ព្រះជាព្រះនៅក្នុងសហគមន៍នៃអ្នកជឿទូទៅ ប៉ុន្តែព្រះនៃអ្នកជឿ។
2. នៅពេលដែលបុរសយល់ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាចាប់ពីពេលនោះមក គាត់មានសង្ឃឹម។
3. សម្រាប់បុរសអាចបន់ស្រន់នៅកន្លែងណាក៏ដោយ គាត់តែងតែអធិស្ឋាននៅកន្លែងណាក៏ដោយ។ យ៉ូណាសបានអធិស្ឋាននៅពោះត្រី។ (ខ១) តង្វាយពិតដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ គឺជាតង្វាយនៃដួងចិត្តអរព្រះគុណដោយអរសប្បាយ។ (ខ២) ទោះបីជាអ្នកជឿមិនអាចសងគុណរបស់ព្រះទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏គាត់គួរតែប្រតិបត្តិជីវិតដើម្បីសងគុណដែលជាជីវិតនៃការអរព្រះគុណ។ (ខ៣)

ជំពូកទី 3

1. អ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យគួរតែសម្រេចបានយ៉ាងប្រាកដ។ (ខ៤)
2. ព្រះចង់ជួយសង្គ្រោះអ្នកមិនជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ខ២)
3. អ្នកបំរើដែលប្រែចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់មានអំណាច។ យ៉ូណាសបានចូលទៅក្នុងពោះរបស់ត្រី ហើយបានអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីបែងចែកជីវិត និងការស្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានផ្តល់ដោយអព្វកហេតុដ៏អស្ចារ្យមួយ គាត់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាមនុស្សថ្មីតាមរយៈការប្រែចិត្តយ៉ាងលម្អិត ហើយជាកូនប្រុសនៃអំណាចដើម្បីចេញពីការស្លាប់របស់គាត់ វាពិបាកណាស់ដែលនៅចំពោះមុខព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលគាត់បានស្រែកចេញ អ្នកណាដែលមិនព្រមប្រែចិត្តពីអំពើបាប។ លើសពីនេះទៅទៀត សម្រាប់ព្រះបានបង្កើតគាត់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏នៅជាមួយគាត់ ហើយចលនានៃការប្រែចិត្តអស្ចារ្យបានកើតឡើងនៅទីក្រុងនីនីវេ។ (4-10)
4. ខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យ៉ូណាស គឺជាពាក្យដ៏ស្មោះត្រង់ និងគ្មានវត្ថុសិប្បនិម្មិត។ វាជាការផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អាក្រក់មួយ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អដែលមកជាពាក្យចំអកនៅត្រចៀករបស់មនុស្សរួចទៅហើយ គឺជាការបង្ហាញនៃការមិនជឿ ហើយមិនមែនជាពាក្យផ្ទាល់របស់ព្រះទេ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អបែបនេះមិនផ្តល់ការបញ្ជាក់បញ្ចៀងចូលទៅក្នុងមនសិការរបស់ពួកគេទេ។ (ខ ៤ ខ)
5. យ៉ូណាសបានប្រែចិត្ត ហើយបានទទួលបេសកកម្មទីពីរ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលផលនៃការបម្រើរបស់គាត់ ដូចជាការគោរពប្រតិបត្តិនៃបេសកកម្មដ៏ប្លែងដែរ។ វាមិន

មែនចេញពីចំណុចនេះរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែចេញមកពីអំណាចនៃព្រះ។ ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ។ (4-10)

6. នៅពេលដែលព្រះបានចាត់យ៉ូណាសម្តងទៀត គាត់មិនបានស្តីបន្ទោសចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ពីអតីតកាលទេ ពីព្រោះគាត់មានចិត្តរាបទាបរួចទៅហើយចំពោះបទពិសោធន៍នៃទុក្ខលំបាករបស់គាត់ដែលគាត់បានចូលទៅក្នុងពោះត្រី ហើយគាត់បានដឹងថាការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់មានបាបធំប៉ុណ្ណា។ (ខ ១)

ជំពូកទី 4

1. អត្ថបទនេះបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នារវាងអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះ។ 1) កំហឹងខ្លីរបស់មនុស្ស និងការស្វិតស្វាញរបស់ព្រះ។ 2) រសជាតិនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ 3) បុគ្គលនិយមនៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សនិងសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ 4) ព្រះតែងតែបង្រៀនដោយវត្ថុធម្មជាតិ ដើម្បីដឹកនាំមនុស្សទៅកាន់ផ្លូវត្រូវ ប៉ុន្តែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពងងឹតជាបន្តបន្ទាប់។
2. យ៉ូណាសមិនយូរប៉ុន្មានទេ ចាប់តាំងពីគាត់ត្រូវបានគេសង្គ្រោះពីពោះត្រីធំ ហើយគាត់បានបង្ហាញកំហឹងរបស់គាត់។ (ខ១) បុរសមិនអាចជឿដោយគ្រាន់តែកុហកនោះទេ។
3. យ៉ូណាសបានមើលងាយអធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះ ហើយគាត់បានប្រតិបត្តិថាគាត់មិនចុះចូលនឹងព្រះដូចជាគាត់មានភាពជាម្ចាស់ដូចនេះ។ (ខ៥)
4. យ៉ូណាសចង់ស្លាប់ (4, 8) ដែលគាត់បានបង្ហាញពីស្ថានភាពនៃចិត្តរបស់គាត់ក្នុងន័យមួយដែលមិនគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយបង្កើតភាពវិងវង់របស់គាត់។ មនុស្សបែបនេះតែងតែមានការទួញសោកពីពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានភាពរីករាយខាងវិញ្ញាណទេ។ សេចក្តីទុក្ខក្នុងលោកនេះ សម្រេចសេចក្តីស្លាប់។ (II Cor 7:10) ។ យ៉ូណាសចង់បំផ្លាញក្រុងនីនីវេ ប៉ុន្តែគាត់មានបញ្ហាសម្រាប់ទីក្រុងនេះមិនត្រូវបានបំផ្លាញឡើយ។ វាគឺជាទីការថប់បារម្ភខាងវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែជាការថប់បារម្ភដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះ។ ការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំមិនមែនមានន័យថា យ៉ូណាសត្រូវបានបំផ្លាញទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ មីកា

ជំពូកទី 1

1. ការព្យាករណ៍នៅក្នុងអត្ថបទនេះត្រូវបានសម្រេចដោយការលុកលុយរបស់អ៊ីស្រាអែល ដោយស្តេចអាស៊ីរី ដោយសាល់ហ្គុន (គ.ស 722) និងការលុកលុយរបស់យូដាដោយស្តេចអាសស៊ីរី សាន់ហេរីប (គ.ស. 701)។ (J. Ridderbos) ការព្យាករណ៍របស់ព្រះគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកយ៉ាងខ្លាំងដូចជាការពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ មុនពេលដែលវាមិនត្រូវបានសម្រេច។
2. យោងតាមកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរ ការពិតដែលថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងគ្រោះកាចធម្មជាតិដូចជាការរញ្ជួយដី ធ្វើឱ្យយើងដឹងពីការភ័យខ្លាចនៃការជំនុំជំរះដែលយើងមិនអាចជៀសវាងបាន។ (1:4)
3. ដោយសារកំហុសរបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេកត់សម្គាល់ថាជា ប៉ាស្តាម៉ាវីTM នោះយើងអាចដឹងថាតើសាម៉ាវីត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះកម្រិតណា ខណៈកន្លែងណាមួយពោរពេញទៅដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ កន្លែងនោះអាចហៅថាជាអំពើបាប ឬកំហុស (ខទី ៥) ។

ជំពូកទី 2

1. ព្រោះត្រៃជាកន្លែងស្ងាត់ (ទំនុកដំកើង ៤:៤) យើងគួរពិនិត្យមើលមនសិការរបស់គាត់នៅទីនោះ។ អ្នកណារៀបចំផែនការអាក្រក់នៅទីនោះ គាត់មិនអាចចាប់យកឱកាសនៃការឆ្លុះបញ្ចាំងរបស់គាត់បានទេ។ (ខ ១)
2. បញ្ញត្តិហាមឃាត់លោភលន់ ពោលគឺបញ្ញត្តិចុងក្រោយគឺសំខាន់ណាស់ (មីក ២:២) កាលដែលគាត់កាន់តាមបញ្ញត្តិនោះបានល្អ គាត់អាចកាន់តាមបញ្ញត្តិទីពីរបានយ៉ាងល្អ... ប៉ុលបាននិយាយថា ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ (កូល ៣:៥)
3. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ចាប់ផ្តើមដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ នោះគាត់ (មនុស្សអាក្រក់) មិនត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយភាពក្រអឺតក្រទមដូចពីមុនឡើយ។ ដោយសារតែគាត់ចាប់ផ្តើមបរាជ័យ។ (ខ៣)
4. មនុស្សមានបាបដែលបានទទួលទណ្ឌកម្មដែលព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញ មិនមែនជាក្រុមជំនុំនៃស្រ្តីរបស់ព្រះទេ។ (ទំនុកដំកើង ១:៤, ៥, មីក ២:៥)
5. បុរសដើម្បីធ្វើតាមសាច់ឈាមបដិសេធពាក្យរបស់ព្យាករដ៏ស្មោះត្រង់និងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ពួកគេបានដាក់គ្រូជាច្រើនឱ្យបន្តតាមបំណងប្រាថ្នាកំណត់របស់គាត់។ (វិទ្យុថេទី២ ៤:៣) ពួកគេមិនដឹងថាមិត្តដែលស្តីបន្ទោសខ្លួនឯងនោះស្មោះត្រង់ទេ។ ប៉ុន្តែទោះជាថ្នាំល្អជួរចត់ក្នុងមាត់ក៏ដោយ ក៏ជួយព្យាបាលជម្ងឺបានដែរ ទោះបីពាក្យស្មោះត្រង់អាក្រក់ដល់ត្រចៀកក៏ដោយ ពាក្យស្មោះត្រង់គឺអាក្រក់ដល់ត្រចៀក តែល្អក្នុងការងារ។
6. អ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត មិនត្រឹមតែត្អូញត្អែរប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្អូញត្អែរអំពីព្រះនៅក្នុងចិត្តទៀតផង។ គាត់គឺដូចជានរណាម្នាក់វាយកែងជើងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបានប្រែចិត្ត

សន្មតថាមូលហេតុនៃសេចក្តីទុក្ខរបស់គាត់ចំពោះគាត់ ប៉ុន្តែមិនត្រូវភ្នែកពីមនុស្ស និងព្រះ
ជាម្ចាស់ឡើយ។ (2:7)

7. ព្រះតែងតែឈរនៅខាងអ្នកគ្មានវត្ថុដែលត្រូវរំលងផ្អែក។ ដូច្នេះ បុរសដែលមានចិត្តស្មោះ
ស្ម័គ្រយកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នកនោះ ហើយប្រតិបត្តិនូវជីវិតបរិសុទ្ធ ដើម្បីពិនិត្យមើលខ្លួនមិន
បានចូលក្នុងស្ថានលោកឡើយ។ (យ. (៨, ៩))

8. អ្នកដែលលើកសរសើរដែលសន្យាថានឹងមានសុភមង្គលក្នុងលោក មានចរិតជាថ្នាំញៀន
ដូចស្រា គឺគ្រូមិនពិត។ ប៉ុន្តែបុរសក្នុងលោកនេះស្វាគមន៍បុរសបែបនេះជានិច្ច។ (ខ ១១)

9. ពាក្យភាសាហេព្រើរនៃ "ទ្រង់ដែលបើកការបំពាន" គឺ Poretech (ភេរេត) មានន័យថា
"អ្នកបំបែកចេញ" (អ្នកបំបែក) ។ ចំណុចទាំងនេះសំដៅទៅលើព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រង់ 1) ទម្លុះ
ខ្សែសង្វាក់នៃអំពើបាប ហើយដោះលែងយើង 2) ទម្លុះជញ្ជាំងដើម្បីរារាំងរវាងព្រះ និង
យើង 3) អ្នកត្រួសត្រាយ (បំបែកចេញ) តំបន់នៃជីវិតថ្មី ហើយបន្តឆ្ពោះទៅរក និងអ្នក
សម្របសម្រួលដើម្បីដឹកនាំយើង។

ជំពូកទី 3

1. ការដែលគេមិនស្រឡាញ់សេចក្តីល្អ តែស្អប់នោះគឺជាអំពើពុករលួយខ្លាំង។ (ខ ២)
2. សកម្មភាពប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សជាសត្វ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំដែលព្រះ និងមនុស្សអាចនឹងខឹង។ (ខ ២ ខ)
3. ចុងបញ្ចប់នៃអំពើបាបដែលប្រតិបត្តិជាសកម្មភាពរបស់ព្យាករិសម្រាប់រឿងនោះមកដល់ពេលនៃការវិនិច្ឆ័យខាងវិញ្ញាណមិនឱ្យធ្វើសកម្មភាពបែបនេះ។ ដូច្នេះបុរសដែលធ្វើដូច្នេះមិនអាចត្រូវបានគេសម្លាប់ដូច្នេះទេ។ (5-7)
4. ព្យាករិពិតធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបប្រែចិត្តដោយសារការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការដឹកនាំរបស់គាត់។ (ខ ៨)

ជំពូកទី 4

1. ផ្លូវដែលមនុស្សបានសង្គ្រោះគឺជា “ផ្លូវ” ពោលគឺ “ផ្លូវនៃព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេស៊ូវាប
ជ្រៀន។ (ខ២)
2. ការសន្និដ្ឋានដើម្បីធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺសន្តិភាពនិងសម្រាក។ (៣, ៤) ប៉ុន្តែ
ការសន្និដ្ឋានដើម្បីធ្វើតាមពាក្យនេះគឺការថប់បារម្ភ។
3. ដំណឹងល្អនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះហៅអ្នកមានទុក្ខលំបាក, អ្នកទន់ខ្សោយនិងអ្នក
ដែលគ្មានសង្ឃឹមនិងធ្វើឱ្យពួកគេជាអាស្រ័យរបស់ទ្រង់. (៦, ៧)
4. ទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធមានសេចក្តីសង្ឃឹមចំពោះពួកគេ ដូចជាស្រ្តីសម្រាលកូន។ (៩,
១០)
5. ដូចជាពួកបរិសុទ្ធក្នុងលោកនេះ ត្រូវបានគេមើលងាយនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្សដ៏ខ្លៅ
ងងឹតយ៉ាងខ្លាំង នោះព្រះទ្រង់ចាប់ផ្តើមលើកពួកគេឡើង (ពួកបរិសុទ្ធ)។ (១១-១៣)

ជំពូកទី 5

តួអង្គពីរនៃវាស្ត្ររបស់ព្រះ (៥:៧-៩)

1. ពួកគេដូចជាទឹកសន្សើមនិងផ្កាឈូក។ (ខ៧) ទឹកសន្សើមមកនៅពេលយប់។ (ចៅក្រម ៦:៣៦-៤០) វាកើតឡើងដោយសម្ងាត់ដែលមនុស្សមិនដឹង ហើយសើមស្មៅ។ សៀវភៅ ៨:៦ ចែងថា បំណោចព្រះប្រជាជននេះបានបដិសេធទឹកស៊ីឡូ ដែលហូរយ៉ាងទន់ភ្លន់ ហើយអរសប្បាយចំពោះវេស៊ីន និងកូនរបស់វេម៉ាលា™ តើព្រះយេស៊ូវបានរស់នៅដោយស្ងប់ស្ងាត់យ៉ាងដូចម្តេច? Mt 12:19 ចែងថា៖ បំផ្លាញនឹងមិនឈ្លោះប្រកែកគ្នាឬយ៉ាងណាឡើយក៏មិនមានអ្នកណាពូលឡើងគាត់នៅតាមផ្លូវដែរ™។ ទឹកសន្សើមចេញពីស្ថានសួគ៌។ អ្នកជឿប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះតែមួយគត់ ហើយទទួលបានបេសកកម្មចេញពីព្រះតែមួយគត់ ហើយបម្រើនៅលើផែនដី។ ពួកគេមិនរង់ចាំបុរសទេ។ ដោយសារពួកគេជាមនុស្សដែលត្រូវរង់ចាំព្រះ។ នៅពេលដែលពួកគេរង់ចាំពេលវេលាបណ្តោះអាសន្ន ពួកគេមានអារម្មណ៍ពិបាក និងពិបាកចិត្ត។ ដោយសារតែវា ការបញ្ចេញមតិត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពាក្យ ដើម្បីរង់ចាំការទុកចិត្តដល់ព្រះ។ ត្រឹមត្រូវហើយ។ អ្នកដែលទុកចិត្តលើព្រះគួរកាន់ពេល ហើយគួរស្វិតស្វា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពេលខ្លះគាត់ទទួលបានថាមពលថ្មី។គឺ 40:31 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលរង់ចាំព្រះយេស៊ូវនឹងមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ពួកគេនឹងឡើងលើដោយស្លាបដូចត្រី។ ពួកគេនឹងរត់ដោយមិននឿយហត់។ ពួកគេនឹងដើរហើយមិនដួលទេ™។ គាត់ក្រោកឡើងចំពោះព្រះឥតឈប់ឈរសូម្បីតែគាត់ផ្ទាល់។ គឺ 49:23 ចែងថា “ស្តេចនឹងធ្វើជាឪពុកចិញ្ចឹមរបស់អ្នក ហើយមហាក្សត្ររបស់ពួកគេជាម្តាយដែលបំបៅកូនរបស់អ្នក។ ដោយបែរមុខទៅដី គេនឹងក្រាបសំពះអ្នក ហើយលិទ្ធផ្លូវដី

ជើងអ្នក។ ពេលនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់។ ១០) អ្នកដែលរង់ចាំខ្ញុំ នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ™។ ដូច្នេះ ទោះបីជាអ្នកដែលត្រូវរំលឹកព្រះគួររង់ចាំមួយរយៈ ទីបំផុតគាត់បានជួបព្រះ។ ដោយសារតែគាត់បានរង់ចាំព្រះ។ 2. ពួកវាប្រៀបដូចជាសត្វ តោ។ តើសត្វតោជាប្រភេទសត្វអ្វី? តោគឺជាសត្វរូបនៃអ្នកឈ្នះ។ វិវរណៈ 5:5 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ បើបើមានព្រឹទ្ធាចារ្យអ្នកបាននិយាយមកខ្ញុំថា “កុំយំទៀតឡើយ! មើល សិង្ហនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលជាបូសគល់នៃព្រះបាទដាវីឌបានច្បាំងហើយ ដូច្នេះគាត់អាច បើកក្រាំងនោះ និងត្រាទាំងប្រាំពីរបស់វា™។ អ្នកជឿឈ្នះបើអំពើបាប។ មីក ៧:៨ ចែង ថា៖ បំបំបាត់សប្បាយនឹងអញ ឱខ្ញុំសត្រូវអើយ! ពេលខ្ញុំដួល ខ្ញុំនឹងក្រោកឡើង។ ពេលខ្ញុំ អង្គុយក្នុងទីងងឹត ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាពន្លឺដល់ខ្ញុំ” ទោះបីជាអ្នកជឿប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ ដោយ ក៏មិនត្រូវវិនាសដែរ ព្រះអង្គប្រែចិត្ត។

អ្នកជឿឈ្នះពិភពលោក។ ១ យ៉ូហាន ៥:៤ ចែងថា បំផ្លិតអ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះ នោះឈ្នះលោកីយ៍។ ហើយនេះគឺជាជ័យជម្នះដែលបានយកឈ្នះលើពិភពលោកដ៏ធំឡើ របស់យើង។ “។

អ្នកជឿយកឈ្នះអារក្ស។ យ៉ូហាន 2:13 និយាយថា “ឪពុកទាំងឡាយអើយ ខ្ញុំសរសេរ មកអ្នករាល់គ្នា ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ព្រះអង្គដែលគង់នៅតាំងពីដើមដំបូងមក។ យូ វជនអើយ ខ្ញុំសរសេរមកអ្នករាល់គ្នា ព្រោះអ្នកបានឈ្នះមេកំណាច។ កូនអើយ ខ្ញុំសរសេរ មកអ្នករាល់គ្នា ព្រោះអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ព្រះវរបិតា™។ សូមមើល ហេព្រើរ ២:១៤ ។

អ្នកជឿឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់ 1 កូរិនថូស 15: 56, 57 ចែងថា៖ ឯ កំហឹងនៃសេចក្តីស្លាប់
គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាច្បាប់។ ប៉ុន្តែសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែល
ប្រទានឱ្យយើងមានជ័យជំនះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង™។
សេចក្តីអំណររបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ គឺប្រសើរជាងសេចក្តីអំណររបស់អ្នកជឿនៅ
លើផែនដី។ ប៉ុន្តែសុវត្ថិភាពជាកម្មសិទ្ធិរបស់តំបន់ទាំងពីរ។

ជំពូកទី 6

1. ការពិតដែលថាវាស្រួលបស់ព្រះមិនស្គាល់ព្រះគុណរបស់ព្រះគឺពិតជាគួរឱ្យសោកស្តាយណាស់។ ការងារខូចចិត្ត។ ភ្នំដោយមិនបាននិយាយបានទទួលបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះវាស្រួលបស់ទ្រង់។ (1,2) 2.

2. សេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងនិក្ខមនៃអ៊ីស្រាអែល គឺជាកិច្ចការនៃអព្វតហេតុ និងអំណាច។

3. ជំនឿនៃសាសនាពិតត្រូវបានបង្ហាញដោយសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះបុរស ហើយដើរជាមួយព្រះដោយបន្ទាបខ្លួន។ ថ្វីត្បិតតែការរក្សានូវពិធីសាសនាមានភាពស្រស់ស្អាតខ្លាំង ប៉ុន្តែបុរសដែលមិនសុចរិតប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះឱ្យទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់ និងមិនបន្ទាបខ្លួន គឺដូចជាបុរសសាសនាខុសដែលបានទទួលការស្តីបន្ទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរពីព្រះនៅក្នុងសម័យរបស់ព្យាករណ៍មីកា។ (៦, ៨) ដូច្នេះ បើពួកអ្នកជឿអះអាងថាមានភក្តីភាពចំពោះព្រះ គ្មានសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការបន្ទាបខ្លួនចំពោះបុរសទេ នោះការលះបង់របស់គាត់គួរតែត្រូវគិតតែប៉ុណ្ណោះ។

4. ទោះបីជាអ្នកមានពេលដើម្បីទទួលទណ្ឌកម្មរបស់គាត់ចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដោយចិត្តប្រៃចិត្តក៏ដោយ ក៏ទទួលយកការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយផ្ដែមណ្ឌម! មានតែវាជាវិធីចុងក្រោយដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះម្តងទៀត។ (ខ ៩) ៥. រឿងទទួលដោយមិនពិត មិនមានប្រយោជន៍ដល់គាត់ពេលក្រោយ; វាគឺជាការចាប់ខ្យល់។ (១០-១៦) (សុភាសិត ២១:៦)

ជំពូកទី 7

1. កាលណាអ្នកដឹកនាំខូច សង្គមទាំងអស់ត្រូវពុករលួយ។ ដោយសារពួកគេមិនគ្រប់គ្រង លើអំពើបាបដោយយុត្តិធម៌។ (៣, ៤)
2. ទោះបីជាវាជាការត្រឹមត្រូវដែលយើងជឿទុកចិត្តលើបុរសក្នុងកម្រិតនៃបុរសនោះ វាគឺជាអំពើបាបសាសនាក្នុងការស្គាល់បុរសដោយមិនបរាជ័យក្នុងឋានៈជាព្រះ ហើយពឹងផ្អែកលើគាត់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាគឺជាអំពើបាបក្នុងការប្រគល់សិរីល្អដល់ព្រះតែមួយគត់ដល់មនុស្ស។ យើងគួរតែស្រឡាញ់បុរសនោះ ហើយមិនគួរពឹងលើគាត់ឡើយ។ (៥, ៦)
3. ជឿលើព្រះតែមួយគត់! កន្លែងណាក៏ជឿលើព្រះដែរ! ដឹងពីការពិតដែលថាការជឿលើព្រះគឺងាយស្រួលដូចជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីរកមើលគាត់។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដឹងថាវាងាយស្រួលក្នុងការមានជំនឿ។ ដោយសារជំនឿគឺជាជំនឿកាន់តែងាយស្រួល។ ដោយសារសកម្មភាពដែលត្រូវពឹងលើព្រះដោយអស់ពីចិត្តត្រូវបានដឹងថាជាការស្មោះត្រង់។ កាលដែលមនុស្សជឿដោយស្មោះត្រង់នោះ ពួកគេកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់កាន់តែប្រសើរ ដោយទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះ និងគ្រប់អំណាចដែលបានសន្យាចំពោះពួកគេ។ (១៧)
4. អ្នកជឿមិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែ ឬទោះជាពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយស្ថិតនៅក្រោមការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏គេមិនត្រូវការការខកចិត្តដែរ។ នៅពេលដែលគាត់ទទួលយកការប្រៀនប្រដៅដោយចិត្តរាបទាបដែលប្រែចិត្ត គាត់រស់នៅក្នុងព្រះគុណ ហើយនៅពេលគាត់ចងចាំថានៅថ្ងៃអនាគតដ៏រីករាយនឹងមកដល់គាត់ គាត់នឹងមានជីវិតដ៏មានសង្ឃឹម។ នៅពេលដែលគាត់រស់នៅដូច្នេះសូម្បីតែការចំអករបស់សត្រូវក៏មិនផ្តល់បញ្ហាអ្វីដល់គាត់ដែរ។ (8-10)

5. អ្នកណាដែលព្យាករនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ស្តីបន្ទោសអំពីបាបនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ហើយបានមើលចលនានៃនគរបស់ព្រះ និងចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយបានល្អងលោមពួកគេ។ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីចេញពីសាសន៍យូដា មានន័យថា ចលនានៃដំណឹងល្អ គឺជាភ្នាក់ងារចុងក្រោយរបស់សកលលោក និងគោលបំណងរបស់វា។ (១១-១៧)

6. ព្រះជាព្រះតែមួយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងអំណាច ដែលគ្មាននរណាផ្សេងទៀតក្នុងការរួចផុតពីអំពើបាបនៃវាស្ត្រទ្រង់។ មិនមានអ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងការលើកលែងទោសលម្អិតដូច្នេះ។ (១៨-២០) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញលើសពីអ្វីទាំងអស់ ដោយការលើកលែងទោស។ ការងាររបស់គាត់គឺធំជាងការបង្កើត។ ចំពោះការលើកលែងទោសរបស់គាត់គឺជាកំស្តែងណាស់ គាត់បានលះបង់សូម្បីតែអំពើបាបតូចតាចពីអំពើបាបដ៏ធំ នោះគឺ "ការអត់ទោស" (នបុ = វាមានន័យថាដើម្បីលុប) "អត់ទោស" (រឃុ = វាមានន័យថាការលាចាកលោក) "ជាន់ក្រោម" ។ (នោះគឺជាការកាន់កាប់អំណាចនៃអំពើបាប) "បោះចូលទៅក្នុងមរណៈនៃសមុទ្រ" (ដើម្បីអត់ទោសឱ្យសូម្បីតែកូនក្មេងដែលបន្ទូលទុកដូចជាសក់។ ការស្លាប់របស់គាត់។ ទោះបីជាកិច្ចការនៃការបង្កើតគឺអស្ចារ្យណាស់ វាគឺជាការងារដែលនៅពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅស្ថានសួគ៌គាត់បានប្រតិបត្តិ។ វាត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយគ្មានឈាម។ ប៉ុន្តែការលើកលែងទោសត្រូវបានសម្រេចដោយការមកទីនេះ ហើយបង្អួចឈាមរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯង។

សេចក្តីអធិប្បាយ ណាហ៊ុម

ជំពូកទី 1

1. ព្រះមិនអនុញ្ញាតឱ្យបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ (ឬសិរីរុងរឿងរបស់ប្រជាជន) ដោយសត្រូវរបស់គាត់។ គាត់គឺ "សងសឹក" ព្រះដើម្បីត្រលប់មកវិញនូវសិរីរុងរឿងរបស់គាត់ដែលបាត់បង់ម្តងទៀត។ (ខ ១)
2. ទោះបីជាព្រះទ្រង់ខឹងក៏ដោយ ទ្រង់ខឹងបន្តិចម្តងៗ ហើយទ្រង់មិនអត់ទោសឱ្យអ្នកដែលមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ៣)
3. ភាពអស្ចារ្យនៃព្រះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិគឺជាភាពជាម្ចាស់នៃភាពជាម្ចាស់នៃអ្នកបង្កើត។ ការសង្គ្រោះ និងការជំនុំជំរះមិនអាចត្រូវបានអនុវត្តបានទេ លើកលែងតែអ្នកបង្កើត។ (4-6)
4. នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីវេទនានៃការជំនុំជំរះ ក៏ត្រូវបានធានាសម្រាប់តែពួកបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលជឿលើព្រះយេហូវ៉ា។ ប៉ុន្តែ មនុស្សមិនបរិសុទ្ធគួរត្រូវបានបណ្តេញចេញទៅក្នុងភាពងងឹតដោយគ្មានសង្ឃឹម។ (៧, ៨)
5. ទោះជាអ្នកនោះខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេគួរតែត្រូវបំផ្លាញយ៉ាងងាយ ដូចស្មៅស្ងួតក្នុងភ្លើងមុនការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ។ (១០, ១១)
៦. ប្រទានភាពដ៏ខ្លាំងក្លារបស់មនុស្ស និងចំនួនច្រើនមិនមានឥទ្ធិពលនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះយេហូវ៉ាទេ ប៉ុន្តែការមានសេចក្តីសុចរិតគឺជាអំណាច។ (ខ១២)

7. ពួកបរិសុទ្ធមានពេលនៃការរងទុក្ខដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ដោយសារពួកគេអាចត្រូវបានកែតម្រូវដោយទទួលបានការប្រដៅរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (ហេ. ១២:៧-១៣) ប៉ុន្តែ ព្រះប្រហែលជាបំបាត់ទុក្ខលំបាកទាំងនោះ។ (ខ ១២ ខ, ១៣)
8. ដូចពាក្យទំនាយថា អាស៊ីរីត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយគួរតែត្រូវបានលុបចោលសូម្បីតែឈ្មោះរបស់ពួកគេក៏ដោយ នៅសម័យនោះ យើងមិនអាចរកឃើញវាបានទេ។ (ខ១៤)
9. បើជាដំណឹងដ៏ស្រស់ស្អាតដែលត្រូវបានគេដោះស្រាយក្រោមការជិះជាន់នៃអំណាចក្នុងលោកនេះ តើដំណឹងល្អប៉ុណ្ណាដែរ សេរីភាពចេញពីអំពើបាបគឺអស្ចារ្យណាស់! (ខ ១៥, គី ៥២:៧) ព្រះមិនបានដាក់ទណ្ឌកម្មសាសន៍ដទៃដើម្បីចំអកព្រះនាមទ្រង់ទេ។ (ខ២)
10. ប្រសិនបើកំហឹងរបស់ស្តេចនានាក្នុងលោកនេះក៏ត្រូវបានហៅឱ្យបំបែកតាមម្លាប់ (សូភាសិត 16:14) តើកំហឹងរបស់ព្រះកាន់តែមិនអាចនិយាយបាន! (ខ៦)
11. មនុស្សមិនគោរពព្រះ រមែងចម្រើនរុងរឿង ដោយមិនមានវប្បធម៌ដូចបន្លា។ ពួកគេជាមនុស្សគ្មានប្រយោជន៍ក្រៅពីដុតគុម្ពោតក្នុងភ្លើង។ (ខ១០)
12. ចំពោះអត្ថន័យដែលជើងរបស់បុរសដើម្បីប្រកាសដំណឹងដ៏ស្រស់ស្អាតនោះគឺ ដំណឹងល្អគឺស្រស់ស្អាតណាស់ចេញពីខ 15 វាមានអត្ថន័យផងដែរដែលអបអរសាទរការលះបង់របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ការដើរដោយជើងគឺជាការបង្ហាញពីវត្ថុដោយការខិតខំយ៉ាងខ្លាំង។ ការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អមិនគួរត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងម៉ាស៊ីនដូចមនុស្សសម័យទំនើបនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែទៅសួរសុខទុក្ខព្រលឹងជាច្រើនម្តងមួយៗ ហើយប្រកាសវាដល់

គាត់ដោយការលះបង់ច្រើន។ យើងមិនអាចនាំមនុស្សទៅឯព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានការ
លះបង់កំណើតឡើយ។

ជំពូកទី 2

1. ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់មនុស្សអាក្រក់ តែជាការសម្រាលទុក្ខដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ (១, ២)
2. ការវិនិច្ឆ័យពិតប្រាកដដើម្បីដាក់ទោសភាពទុច្ចរិតគឺកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់។ (៣, ៤)
3. សេចក្តីវិនាសនៃបុរសគប្បីសម្រេចដោយការតែងតាំងរបស់ព្រះអង្គ។ (៥-៧)
4. ទោះបីជាបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមានកម្លាំងដូចសត្វតោ ដូចព្រះជាម្ចាស់ផ្ទុយពីគាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់គួរតែត្រូវទម្លាក់ចុះភ្លាមៗដែរ។ (១១-១៣)
5. អត្ថបទគឺជាប្រភេទនៃការវិនិច្ឆ័យ ការវិនិច្ឆ័យ 1) តម្រូវការសម្រាប់សន្តិភាពនៃនគរបស់ព្រះ (1, 3 ក) 2) ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់បុរសត្រូវការកំទេចការដំឡើង។ (១២)
6. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានរឿងដល់បុរស ដូចដែលពួកគេអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់នឹងដកសិទ្ធិ។ (១៦)

ជំពូកទី 3

1. អ្នកបង្ហាញឈាមអ្នកដទៃត្រូវបង្ហាញដោយខ្លួនឯង។ (1-3)
2. បុរសដើម្បីបញ្ជាក់អ្នកដទៃ ហើយបំពេញសេចក្តីលោភរបស់ខ្លួន ប្រៀបដូចជាស្រីពេស្យា។ ទោះជាបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ ក៏គួរតែទទួលទោស ប៉ុន្តែកាលដែលគេនាំអ្នកដទៃឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះការកាត់ទោសគួរតែធ្ងន់ធ្ងរជាង។ (ខ៤) ដោយសារមនុស្សបែបនេះត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះ អត្តសញ្ញាណដើមរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ។ (៥, ៦)
3. អត្ថបទនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាបុរសដែលផ្ទុយនឹងព្រះមិនអាចធ្វើមុនការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបានទេ។ ទោះបីពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទមដោយការលើកឡើងដូចព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនបានចម្រើនឡើងដែរ។ ពីព្រោះព្រះមិនអនុញ្ញាតឱ្យគេលើកខ្លួនឡើងជាអង្គទ្រង់ទេ។ ពេលវេលាដែលមិនគួរធ្វើគួរតែមកដល់ទីបំផុតសត្រូវរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលពួកគេផ្ទុយពីព្រះជាម្ចាស់ នោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបានមកលើពួកគេដោយមិនជៀសវាងវាឡើយ។ (8-12)
4. ដោយសារព្រះមិនប្រទានអំណាច អ្នកចម្បាំងក៏ខ្សោយដូចស្រ្តីដែរ។ (ខ១៣)
5. យើងគួរអួតអំពីចំនួនមនុស្សនៅចំពោះព្រះ។ សម្រាប់មនុស្សមិនពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់ ទីបំផុតចំនួនជាច្រើនក៏គ្មានអំណាច ដូច្នេះមុននឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដល់ពេលដែលចំនួនជាច្រើនគួរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញ ដូចជាសត្វកណ្តុប ហើយខ្ចាត់ខ្ចាយដូចកណ្តុប។ ទោះបីជាសង្គ្រាម 6.25 ដែលពួកកុម្មុយនិស្តបានចុះមកភាគខាងត្បូង និងចូលមកក្នុងតំបន់ភាគខាងត្បូងនៃប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូងក៏ដោយ អំណាចរបស់ព្រះបានជួយ

ដល់យោធារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ពួកគេគួរតែត្រូវបានកម្ទេចចោលនៅក្រោមប៉ារ៉ា
ផ្សេងទី 38 ដូចជាហ្វូង។ (15-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ ហាបាគុក

ជំពូកទី 1

1. បេះដូងនៃពួកបរិសុទ្ធមានសភាពឈឺចាប់ជាងនៅពេលដែលពួកគេឃើញអំពើបាប បន្ទាប់បន្សំដែលត្រូវហៅសម្រាប់អ្នកជឿច្រើនជាងអំពើបាបនៃពិភពលោកដែលមិនជឿ។
(ខទី 2)

2. ទោះបីជាអ្នកជឿរក្សាពិធីសាសនា និងអាកប្បកិរិយាគួរសមក៏ដោយ កាលដែលគាត់ ប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិតចំពោះអ្នកដទៃ គ្រប់សាសនាដែលខ្លួនរក្សាដោយល្អគឺឥតប្រយោជន៍។ បទគម្ពីរមិនស្នាក់ស្នើនឹងការស្តីបន្ទោស ដូចដែលពួកគេប្រតិបត្តិអំពើទុច្ចរិតចំពោះអ្នកដទៃទេ ផ្ទុយទៅវិញវាជូនឱ្យមានការកាត់ទោសបុរសមិនឱ្យធ្វើពិធីសាសនាបានល្អ។ (3,4)

3. ដោយសារតែមនុស្សពុករលួយ កុំជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បើគ្មានកិច្ចការ របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចជាបុរសនោះត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពពុករលួយ ខ្លាំងក្លាក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ដោយមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលជា សេចក្តីពិតដ៏ល្អបំផុត។ (ខ៥)

4. ដោយសារគាត់ជាមនុស្សមានបាបវិង្សស គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីទទួលការ ប្រៀនប្រដៅដ៏អាក្រក់របស់ព្រះ។ ដើមឈើដែលមានផ្នែករឹងគួរត្រូវកាត់ដោយពូថៅមុត។
(6-11) 10. ហោរាហាបាគុកបានដាក់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យថាមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសមិន គួរត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រះផ្ទាល់។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១២ ។

5. ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់មានតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ (ខ 12) គឺជាការល្អឯ
លោមដែលអ្នកជឿក្នុងការរងទុក្ខមិនគួរត្រូវបានបំផ្លាញឡើយ។ (កូរិនថូសទី២ ៦:៩)
ពីព្រោះវាមានន័យថាព្រះស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់។
6. ដោយការស្វែងរកបញ្ហានៃសាសន៍យូដា នោះហេរាហាបាគុកបានអធិស្ឋាន (ខទី 12)
ការអធិស្ឋានគឺជាគន្លឹះដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទាំងឡាយ។
7. នៅពេលដែលសត្រូវនៃសាសនាចក្រត្រូវបានបង្ហាញដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់
ព្រះ (ខ 12 ខ) អ្នកជឿមានក្តីសង្ឃឹមក្នុងការរងទុក្ខដែលសត្រូវរបស់គាត់ផ្តល់ឱ្យ។ ពី
ព្រោះអំពើអាក្រក់របស់ខ្មាំងសត្រូវនៅទីបំផុតគួរតែសម្រេចបំណងប្រាថ្នាដ៏បរិសុទ្ធរបស់
ព្រះ។
8. ទោះជាមនុស្សអាក្រក់យកឈ្នះបណ្តោះអាសន្ន និងវិបុលភាពក៏ដោយ ក៏មិនអាចធ្វើឱ្យ
ព្រះមិនបរាជ័យដែរ បំណងល្អរបស់ព្រះ។ (ខ ១៣ ខ) ។ ដោយសារតែអ្នកមានភាព
ចម្រុះចម្រើន ទ្រង់ (ព្រះ) ធ្វើឱ្យអ្នកជឿ បង្អាតបង្រៀនជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យពួក
គេសម្បូរ។
9. មនុស្សល្ងង់គិតថាអំណាចរបស់ខ្លួនជារតន្ត្រីប្រសើរបំផុតនៃជំនឿរបស់គាត់ វាដូចជា
ការថ្វាយបង្គំប្រព្រះដើម្បីផ្តល់អំណាចនិងកម្លាំងចិត្តរបស់គាត់។ (ខ១០) ជំ

ជំពូកទី 2

1. អ្នកយាមខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានតែងតាំង ចង់បានព្រះអម្ចាស់ ហើយអធិស្ឋាន លើសពីអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ខ១)

10. ព្រះបន្ទូលជាលាយលក្ខណ៍អក្សររបស់ព្រះគួរត្រូវបានបន្តឡើងទៅកាន់ពិភពលោក ទាំងមូល ដើម្បីឱ្យមនុស្សអាចអានវាក្នុងពេលដំណើរការ។ ព្រោះពាក្យគួរសម្រេចប្រាកដ។ (2,3)

2. ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាធាតុដើម្បីប្រឆាំងនឹងជំនឿទាំងស្រុង។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជា រឿងដែលបុរសជឿជាក់លើខ្លួនឯង។ ហើយជំនឿគឺជាអ្វីដែលបុរសជឿលើព្រះតែមួយគត់។ បុគ្គលក្រអឺតក្រទមគ្មានសេចក្តីសុចរិតទេ ហើយអ្នកណាដែលត្រូវជឿបានកើតឡើង នូវសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ។(ខ៤) កាលដែលព្រលឹងនៃមនុស្សបានក្រោកឈរឡើង តាមការសន្យារបស់ព្រះ គាត់ត្រូវក្រោកឈរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ វាគឺជាជំនឿ។ (ខ ៤ ខ)

3. អ្នកក្រអឺតក្រទម មានចិត្តប្រាថ្នាច្រើន ហើយធ្វើបាបកម្មរបស់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែល ធ្វើបាបអ្នកដទៃនៅទីបំផុតមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញដោយការទទួលរងគ្រោះ។ (5-8)

4. អ្នកដែលចង់លោភលន់យករបស់នោះមកបង្អត់កាន់តែច្រើនជាហេតុផលនៃសកម្មភាព របស់គាត់ ប៉ុន្តែស្តង់ដារនៃសកម្មភាពដែលព្រះបានប្រទានគឺមិនមែនដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចេញពីព្រលឹងរបស់ពួកគេ។ ទោះបីយើងបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ក៏ដោយ យើងមិនគួរ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ (ខ១០)6. បុរសដើម្បីរស់នៅក្នុងចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធទទួលយកអារម្មណ៍នៃកំហុសនៅកន្លែងណាមួយ។ ដូច្នេះ គាត់ច្បាស់
ណាស់ដើម្បីបង្រៀនពួកគេឲ្យយល់ពីអំពើបាប ហើយប្រែចិត្តពួកគេ។ (ខ ១១)

5. នៅពេលដែលអ្នកដែលបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ទទួលបានការជំនុំជំរះ ភស្តុតាងដែលថាព្រះជា
ម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ត្រូវបានបង្ហាញ ហើយជូនដំណឹងដល់ក្រុមជំនុំ។ (ខ១៤)

6. មានច្រើនប្រភេទដែលធ្វើអោយបុរសញៀន។ សិរីនិលោកនេះក៏ធ្វើឲ្យមនុស្សញៀន
ផង ចិត្តស្អប់ធ្វើយ៉ាងណា ចិត្តលោភក៏ធ្វើយ៉ាងនេះ ចិត្តក្រអឺតក្រទមក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ ជាតិ
ល្អានពានគឺញៀនដោយគំនិតល្អានពាន។ (ខ ១៥)

7. អ្នកដែលបំពេញចិត្តដោយអំពើបាបដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ គួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយព្រះ
ហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ១៦) ទោះជាព្រះប្រើប្រជាជាតិខ្លះធ្វើជារំពាត់របស់ទ្រង់ដើម្បី
ប្រៀនប្រដៅដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ទីបំផុតរំពាត់របស់ទ្រង់ក៏ត្រូវបណ្តេញចេញដែ
រ។ (ខ ១៧)

8. អ្នកដែលបម្រើរូបព្រះ ប្រព្រឹត្តចំពោះរបស់ដែលគ្មានជីវិត ដូចដើមឈើ

9. ហើយថ្មដូចជាជីវិតដែលជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅក្នុងសុភវិនិច្ឆ័យផងដែរ។ (ខ១៨) រូបព្រះគឺ
គ្មានប្រយោជន៍ទេ ហើយអ្នកដែលបម្រើវាត្រូវទទួលទោសពីព្រះ។ (ខ ១៩)

10. ពិភពលោកទាំងមូលគួរតែស្ងប់ស្ងាត់ដោយចិត្តកោតខ្លាចព្រះនៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ។
“ភាពស្ងៀមស្ងាត់” មុនពេលព្រះជាម្ចាស់កំពុងរង់ចាំ អាកប្បកិរិយាដែលជាជំនឿ។
(ខ២០)

ជំពូកទី 3

1. សម្រាប់ការរស់ឡើងវិញគឺជាការបើកសម្តែងម្តងទៀតនូវចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ព្រលឹងដោយព្រះ វាគួរតែត្រូវបានបន្តរហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់បានយកជីវិត។

2. ព្រះជាអង្គដែលធ្វើអោយកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់រស់ឡើងវិញ ចូរយើងបង្កើតកិច្ចការរបស់ព្រះ មិនមែនដើម្បីស្ថាបនាកិច្ចការរបស់មនុស្សទេ! យើងមិនគួររស់ឡើងវិញត្រឹមតែចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែបង្កើតជីវិតរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវតាំងខ្លួនឡើងលើជីវិតរបស់ព្រះ និងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ទ្រង់។ ម្យ៉ាងទៀត នោះគឺការបង្កើតកិច្ចការរបស់ព្រះឱ្យមានជីវិត គឺគ្រាន់តែជាការរស់ឡើងវិញ។

នៅពេលដែលកិច្ចការរបស់ព្រះ (ព្រះវិហារ) ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ យើងរស់នៅផ្ទាល់ខ្លួន។ នៅពេលដែលព្រះវិហារត្រូវបានបំផ្លាញ យើងក៏ត្រូវបំផ្លាញដែរ។ អេម៉ុស ៩:១ បានមានប្រសាសន៍ថា $\hat{u} \hat{u}^{TM}$ ។ ការរស់ឡើងវិញមិនអាចកើតឡើងនៅកន្លែងនៃបេះដូងដើម្បីស្តាប់អ្នកដទៃនោះទេ។ ដូចដែលអ្នកជឿបោះចោលសេចក្តីប្រាថ្នាឯកជន ប៉ុន្តែត្រូវផ្តោតលើព្រះអម្ចាស់ ទីបំផុតការរស់ឡើងវិញគួរតែមកដល់។ នៅដើមសតវត្សទី 19 ភ្លើងនៃការរស់ឡើងវិញបានចាប់ផ្តើមនៅ Weles ហើយបានរីករាលដាលដល់ពិភពលោកទាំងមូល បានមកពីការអធិស្ឋានខ្លីរបស់ក្មេងស្រីតូចនៅឯការថ្វាយបង្គំក្រុមមួយ។ នាងបានអធិស្ឋានថា “ឱខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ!”។

3. ពាក្យថា “នៅចំកណ្តាលឆ្នាំ” គឺ Bekerev shoanim (ବେକେର ସୋଆନିମ) ជាភាសាហេប្រើរ។ នៅក្នុងទ្រឹស្តីមួយវាមានន័យថាពេលវេលាត្រឹមត្រូវ។ (Lange) នៅពេលដែលព្រះជា

ម្ចាស់ប្រទានការរស់ឡើងវិញដល់យើងនៅដើមដំបូង បុរសទាំងឡាយនឹងមានភាព
ក្រអឺតក្រទម ដោយសារពួកគេបាត់បង់ទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង ហើយនៅពេលដែលទ្រង់ផ្តល់
ឱ្យវាយ័តពេល មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវមិនយកចិត្តទុកដាក់។ ដូច្នេះ យើងគួរតាំងពេល
នោះ ហើយថ្ងៃនោះចំពោះព្រះ យើងគួរតែរង់ចាំតែការរស់ឡើងវិញ។

4. សេចក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញគឺប្រាកដ (ខ 2 ខ) ពីព្រោះព្រះចង់ចាំសេចក្តីមេត្តា
ករុណានៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ពេលយើងរង់ចាំដោយចិត្តប្រៃសី ទោះ
ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាដល់យើង។ ហើយនៅទីនេះ ហោរាហាបាគុកបានធ្វើឱ្យពួកគេ
រំលឹកអំពីអំណាចនៃព្រះដែលត្រូវបានប្រហារជីវិតកាលពីអតីតកាល។ (១៣-១៥) នៅ
ពេលយើងគិតថាព្រះគុណដែលបានទទួលពីអតីតកាល យើងអាចសង្ឃឹមដើម្បីទទួលបាន
ព្រះគុណនាពេលអនាគត។

5. ដោយសារកិច្ចការដ៏មានអានុភាពនៃសេចក្តីសង្ឃឹមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រតិបត្តិគឺជា
ទូទៅទាំងក្នុងពេលវេលាចាស់ និងពេលថ្មី នោះរឿងនាពេលអនាគត និងរឿងអតីតកាល
អាចបញ្ជាក់បាន។ ហេតុនេះហើយបានជាហាបាគុកបាននិយាយដោយអំណាចនៃព្រះយេ
ហូវ៉ាបន្ទាប់ពីនិក្ខមនំ។ (៣-១៥)

6. ពេលព្រះយេហូវ៉ាយាងមកសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ជួនកាលទ្រង់បាននាំសេចក្តីទុក្ខ
វេទនាមកបំផ្លាញសត្រូវរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ដូច្នេះ ប្រជាជនរបស់គាត់អាចទទួលយកការ
ថប់បារម្ភសម្រាប់វា។ ប៉ុន្តែ កាលដែលអ្នកគិតម្តងទៀត ពួកគេពេញចិត្តចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ១៦)

7. មុននឹងអ្នកណាដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាទីពឹងជ្រក ហើយលើសពីជីវិត អ្នកនោះមិនអាច មានសេចក្តីសុខក្នុងចិត្តបានឡើយ។ អ្វីក៏ដោយនៅលើផែនដីនេះ មិនអាចធ្វើឲ្យអ្នកសម្រាក នៅក្នុងព្រះភ្នាក់ផ្អែមបានទេ។ មានតែមនុស្សម្នាក់ទេដែលអាចរីករាយនឹងជីវិត។ ប្រសិន បើពាក្យរបស់ព្យាករណ៍ហាបាកុកនេះមិនត្រូវបានដឹងដល់យើង យើងមិនអាចទទួលបានសន្តិ ភាពបានឡើយ។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនស្គាល់ព្រះល្អដូច្នេះ? យើងគួរតែគិតដូចហាបាកុ ក។ ប៉ុន្តែមនុស្សនិយាយថាជឿលើទ្រង់ ប៉ុន្តែតើពួកគេទទួលស្គាល់ការពិតដែលមានការ សង្ស័យខ្លះឬ? ប្រសិនបើពួកគេជឿលើទ្រង់ដោយស្មោះ នោះពួកគេអាចទទួលបានសន្តិ ភាពក្នុងចិត្តនៅកន្លែងស្នាក់របស់ពួកគេ។ អ្វីដែលបុរសស្វែងរកក្នុងនាមជាបុរសម្នាក់មិន គួរជាអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះ។ (១៧-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ សេដានា

ជំពូកទី 1

1. ថ្វីត្បិតតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចក្ខុវិស័យនៃរឿងខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែរឿងប្រវត្តិសាស្ត្រគួរតែចាត់ទុកជាជីវិត។ (សូមមើលការបកស្រាយនៃ ខ ១,
2. ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិត ដើម្បីវិនិច្ឆ័យពិភពលោកទាំងមូលថាជាសុចរិត អំពើបាបរបស់ជនជាតិយូដាក់គួរទទួលទោសពីទ្រង់ដែរ។ (2-6)
3. មនុស្សដែលមិនត្រូវប្តូរជាចំពោះព្រះអម្ចាស់ ត្រូវទទួលទោសនៅទីបំផុត ដូចជាយញ្ញបូជាដែលព្រះអម្ចាស់ចាត់ឱ្យមក។ (៧, ៨)
4. មនុស្សមានបាបបានដំឡើងរឿង ទោះបីជាពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ (ខទី 9) ហើយគិតថាដូចជាព្រះមិនមែន (ខ 12) ក៏ដោយ ការជំនុំជំរះគួរតែមករកពួកគេនៅពេលតែមួយ និងថ្ងៃណាមួយពិតប្រាកដ។ បន្ទាប់មកមានតែសំឡេងសោកសៅ។ (៩-១៤)
5. ព្រះបញ្ជាក់ការពិតយ៉ាងពេញលេញថា មនុស្សល្ងង់របស់ព្រះអាចយល់បានល្អ។ ទ្រង់ចង់ឱ្យមនុស្សមានបាបល្មើសត្រូវបានយល់ ហើយត្រឡប់មកវិញដោយស្មោះ។ (១៤-១៨)

ជំពូកទី 2

1. ការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រែចិត្តគឺការចាកចេញពីអំពើបាបនៃពិភពលោក ហើយប្រមូលផ្តុំនៅចំពោះព្រះ។ (ខ ១)

2. ជីវិតរបស់អ្នកជឿគ្រីស្តបរិសុទ្ធស្វែងរកភាពសុចរិត និងភាពរាបទាប។ ម៉្យាងទៀតដោយសារពួកគេទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ហើយទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពួកគេគួរតែយកសេចក្តីជំនឿដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ហើយមានអារម្មណ៍ថាពួកគេខ្វះខាត ហើយបន្ទាប់មកអ្នកគួរបន្ទាបខ្លួនជានិច្ច។ (សូមយោងទៅលើការបកស្រាយខទី ៣)

3. ព្រះប្រៀនប្រដៅមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ប៉ុន្តែក្រោយមក ទ្រង់តែងតែល្អងលោមពួកគេ។ វិធីសាស្ត្រនៃការល្អងលោមគឺការពិតដែលថាគាត់បំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់ ហើយនឹងជួយសង្គ្រោះពួកគេតែប៉ុណ្ណោះដោយដំណើរការនៃការបន្ទុកចុងក្រោយ។ (ខទី ៧, ៩ ខ) ពាក្យខទី ៤៩១៥ បើកសម្តែងដើម្បីបង្រៀនសេចក្តីពិតនេះ។ កាលដែលពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ពួកគេត្រូវវិនាស (១០, ១៥) តើយើងនឹងនិយាយអ្វីទៅកាន់បុគ្គលនោះ? សុភាសិត ១៦:១៨ ចែងថា៖ បំភាពឆ្អឹងឆ្អែទៅមុខសេចក្តីវិនាស និងមានវិញ្ញាណក្រអឺតក្រទមមុនពេលធ្លាក់ចុះ។ សុភាសិត ១១:២ ចែងថា៖ បំភាពណាមានអំនួត នោះសេចក្តីអាម៉ាស់នឹងមកដល់ តែដោយចិត្តរាបទាប នោះជាប្រាជ្ញា។ ", Jm 4: 6 និយាយថា "ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណកាន់តែច្រើន។ ហេតុនេះហើយបានជាវាចែងថា៖ បំព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្អឹងឆ្អែ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប™

4. ក្នុងនាមជាអាស្រ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ទទួលយកអំពើបាបដែរ ពួកគេគួរតែដើរឆ្លងកាត់ទុក្ខវេទនា ហើយនឹងបានសង្គ្រោះដោយការបន្ទូត។ (ខ ១១)
5. ប្រជាជននៃព្រះស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាដើម្បីត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាមនុស្សវេទនាបំផុតជាទូទៅ។ ដោយសារតែ 1) ពួកគេត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអំណាចនៃពិភពលោកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់ពិភពលោកនេះ 2) សម្រាប់កន្លែងដែលពួកគេរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចមិនមែនជាពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ ពួកគេមិនស្រឡាញ់ពិភពលោក ហើយចង់បានវាទេ។ ដូច្នេះ គេយកឈ្មោះប្រជាជនដែលគួរស្នាក់នៅក្នុងរដ្ឋមួយចំនួនដោយព្យាករណ៍សេដ្ឋកិច្ច គឺពួកអ្នកក្រីក្រដែលមានបញ្ហា (ខ១២) ជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយចំពោះការប្រជុំ ជាអ្នកស្គាល់សេចក្តីអាយ៉ាស់នៃព្រះ។ មនុស្សជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់របស់គាត់ អ្នកច្រូតកាត់ អ្នកដែលត្រូវគេបណ្តេញចេញ អ្នកដែលត្រូវខ្មាស អ្នកត្រូវចាប់ខ្លួនជាដើម។
6. អាស្រ័យនៃព្រះដើម្បីបានសង្គ្រោះតែងតែមានហេតុផលដើម្បីផ្តាច់ចិត្ត។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១៤-១ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ហាកាយ

ជំពូកទី 1

1. នៅពេលដែលបុរសនោះតែងតែប្រតិបត្តិអំពើល្អ គាត់ចូលចិត្តបញ្ឈប់វា ហើយដោះសារ។ (ខ ២)
2. ការដែលស្រឡាញ់ខ្លួនឯងច្រើនជាងព្រះជានិច្ច គឺជាអំពើបាបដ៏ធំដែលគួរត្រូវបានស្តីបន្ទោសនៅចំពោះព្រះ។ (ខ ៤)
3. ទោះបីជាមានរឿងដែលការច្រូតកាត់ដ៏អាក្រក់បានកើតឡើងក្នុងលោកីយ៍នេះកើតចេញពីអំពើបាបរបស់មនុស្សក៏ដោយ តើមានរឿងប៉ុន្មានដែលមិនត្រូវប្រែចិត្តមុនពេលព្រះជាម្ចាស់កើតឡើង? (ខ ៦)
4. បុរសគួរស្វែងយល់ពីហេតុផលជានិច្ច ព្រោះតែងជួបបញ្ហា។ (ខ ៧)
5. ការដែលព្រះនៅស្ថានសួគ៌ចង់ទទួលការបម្រើដោយដៃមនុស្ស គឺជាព្រះគុណដែលបុរសគួរដឹងគុណដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែ តើបុរសទាំងនោះធ្វេសប្រហែសក្នុងការបម្រើព្រះប៉ុណ្ណា? (ខ ៨)
6. ដូចដែលព្យាករិហាកាយបានស្នើសុំឱ្យសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ប្រជាជននោះនៅក្នុងសម័យទំនើបនេះព្រះជាម្ចាស់ទាមទារឱ្យសាងសង់ទីសក្ការៈនៃចិត្ត។ (ខ ៨)
7. នៅពេលដែលបុរសបម្រើព្រះ ពួកគេមានការភ្លេចភ្លាំងច្រើន ហើយក៏មិនយកចិត្តទុកដាក់ផងដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេយកចំណង់ចំណូលចិត្តទៅលើរឿងផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ។ (ខ ៩)

8. យើងគួរតែដឹងថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគួរតែយកបេះដូងនៃការភ័យខ្លាចថាពួកគេព្យាយាមគោរពតាមគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់។ (ខ១២)

9. មូលហេតុដែលការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យើងនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពខ្លះ គឺដោយសារវាមិនមែនចេញពីគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែមកពីពាក្យល្អដែលយើងប្រកាស។ (ខ១២)

មានតែអ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលគួរត្រូវបានសង្គ្រោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលនៅសម័យបច្ចុប្បន្នត្រូវបានប្រទានមកយើង នោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលមានសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺសម្រាប់ព្រះបានតែងតាំងអ្នកបម្រើពិសេស (ព្យាការី និងសាវក) ហើយបានបង្កើតឡើង ធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានវិវរណៈ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេសរសេរវា។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះមិនត្រូវបានទទួលដល់អ្នកណាឡើយ ប៉ុន្តែពួកហោរាដែលបានតែងតាំងពិសេស និងពួកសាវកបានទទួលវា ហើយបានប្រាប់ពួកគេដល់យើង។ យើងគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការពិតដែលអ្នកបម្រើដែលបានតែងតាំងពិសេសបានទទួលពួកគេច្រើនជាងករណីដែលយើងខ្លួនឯងទទួលពាក្យ។ ព្រោះអ្នកបម្រើពិសេសនេះធំជាងយើង។ ការផ្សាយដំណឹងល្អដោយស្មោះ គឺមិនមែនដើម្បីប្រកាសពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីនិយាយនូវអ្វីដែលយើងត្រូវបានជឿតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នូវអ្វីដែលអ្នកបម្រើពិសេសដែលត្រូវបានតែងតាំង (ព្យាការី និងពួកសាវក) ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ដ្បិតបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលដ៏ពេញលេញរបស់ព្រះ សៀវភៅនេះផ្តល់ការបំផុសគំនិតដល់យើងសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះ។ ពេលយើងទាក់ទងនឹងបទគម្ពីរដោយចិត្តត្រឹមត្រូវ វាផ្តល់ការបំផុសគំនិតដល់យើងក្នុងសម័យសហសម័យផងដែរ។ ចំពោះសៀវភៅនេះ យើងមិនអាចមានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធិ

ភាពត្រឹមតែបញ្ញាទេ ប៉ុន្តែអាចយកទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដោយគ្រាន់តែមាន
ជំនឿត្រឹមត្រូវ និងសីលធម៌ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 2

1. ទោះបីជាកិច្ចការរបស់ព្រះមានភាពមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ នៅពេលដែលព្រះកាន់វា ហើយធ្វើឱ្យវាក្លាយជាពួកគេ អ្នកជឿមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីមានភាពត្រាហាន និងក្តីសង្ឃឹម។ (៣, ៤)

2. ពាក្យដែលព្រះបានសន្យាគឺមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូត។ ដូច្នេះ ទោះបីត្រូវបានសន្យានៅសម័យនិក្ខមន៍ក៏ដោយ ក្រោយពីប្រហែល ១០០០ ឆ្នាំមកហើយ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលរស់នៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្យាករណ៍ហាក់កាយបានចុះកិច្ចសន្យាដោយអ្នកនេះ។ ហេតុនេះ ហើយបានជានៅទីនេះ ពាក្យដែលត្រូវនិយាយទៅកាន់មនុស្សនៅក្នុងថ្ងៃនៃហោរាហាក់កាយត្រូវបានគេកត់សម្គាល់ថាជាពាក្យថា ប៉ាស៊ីផ្តិស្តាដែលយើងបានធ្វើជាមួយនឹងអ្នក™។ យើងគួរតែផ្តោតលើពាក្យ "អ្នក" នៅទីនេះ។

3. កិច្ចការរបស់ព្រះគួរសម្រេចដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ កាលដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងមនុស្សដើម្បីធ្វើការ ពួកគេមិនចាំបាច់ខ្វល់ខ្វាយឡើយ។ (ខ៥)

4. អំណាចបង្កើតយើងឡើងវិញគឺមានតែអំណាចអរូបីដែលអាចអង្រួនតែស្ថានសួគ៌និងផែនដីទាំងមូល។ បើគ្មានអំណាចទេ គ្មានរូបកាយណាធ្វើឱ្យសូម្បីតែចិត្តរបស់មនុស្សតែម្នាក់ត្រឡប់មកឯព្រះយេស៊ូវវិញ។ (ខ៦)

5. ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងទឹកដីនៃសាសន៍យូដា គោលបំណងនៃទិសក្តារៈដែលប្រជាជាតិយូដាបានកាន់កាប់អស់រយៈពេលជាយូរមកហើយត្រូវបានសម្រេច។ បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទដើម្បីថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ គឺជាគោលបំណងឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែការ

ថ្វាយបង្គំដែលត្រូវថ្វាយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជាសិរីរុងរឿងរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានមើល
នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាយូរមកហើយ។ (ខ៧) ចិត្តគោរពបូជាវីរបុរសលើកថ្នាក់ដឹកនាំ
ច្រើនជាន់ការពិត វាពិតជាឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលឥតប្រយោជន៍បែបនេះគឺ
ចេញពីពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ សាការី

ជំពូកទី 1

1. ជំពូកទី 1 ខ 3 លាតត្រដាងព្រះបន្ទូល ព្រះយេស៊ូវៗពីរដង ដែលលាតត្រដាងដូចចិត្តរបស់ព្យាករី ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ពេលគឺគាត់គ្មានសិទ្ធិលាយឡំអ្នកដទៃក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ហើយគាត់មានចិត្តអាចធ្វើដូច្នេះបាន។
2. ដ្បិតព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ទ្រង់ធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រឡប់មកក្នុងខ្លួនទ្រង់វិញ ហើយក្នុងករណីដែលពួកគេវិលមកឯទ្រង់វិញ ទ្រង់នឹងត្រឡប់ទៅពួកគេវិញដែរ។ (ខទី ៣) វាបង្ហាញថាការប្រែចិត្តជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដំណឹងល្អនៃព្រះគុណ។ បុរសខ្លួនឯងគ្មានអំណាចដើម្បីត្រឡប់ទៅរកព្រះយេស៊ូវវិញទេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មានចិត្តស្មោះត្រង់ក្នុងការវិលត្រឡប់មកវិញ និងការព្យាយាមពិតប្រាកដ នោះគាត់ផ្ទាល់ត្រឡប់ទៅរកអ្នកដែលប្រែចិត្តវិញក្នុងន័យដោះស្រាយបញ្ហានៃចម្ងាយដ៏មិនចេះចប់រវាងមនុស្សនិងព្រះ។
3. បន្ទាប់ពីព្រះបានប្រកាសការពិតតាមរយៈហោរា និងមនុស្សសុចរិត មនុស្សដែលមិនគោរពតាមវាអាចនឹងរលាយបាត់ ហើយមនុស្សដែលត្រូវស្តាប់បង្គាប់ក៏មិនអាចនៅដដែលដោយគ្មានសញ្ញាណខ្លះដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលវេលាដើរលឿនណាស់។ (ខ៥) ប៉ុន្តែការពិតគឺមិនបាត់ទេ ប្រាកដជាត្រូវសម្រេច។ (ខ៦)
4. ការខ្វល់ខ្វាយរបស់មេស៊ីចំពោះរាស្ត្ររបស់ព្រះដែលបានជ្រើសរើសគឺតែងតែឆេះ។ (៨-១២) ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះយេស៊ូវគួរសងសឹកសត្រូវដើម្បីជិះជាន់រាស្ត្រទ្រង់តាមការអធិស្ឋានរបស់មេស៊ី។ (១៣-១៧)

5. ព្រះគឺជាសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដោយគ្មានផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ នៅពេលដែលប្រជាជនរបស់គាត់បានទទួលការគៀបសង្កត់ហួសហេតុខាងលើនៅក្នុងគំនិតរបស់ទ្រង់ គាត់បានវិនិច្ឆ័យការពិតអយុត្តិធម៌របស់គាត់ដោយការអធិស្ឋានរបស់មេស៊ីយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (ខ ១៥)

6. នៅពេលដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវបានបៀតបៀននៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ នោះខ្មាំងសត្រូវហាក់ដូចជាវិនិច្ឆ័យដូចជាការបញ្ចប់កិច្ចការរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលាមកដល់ អំណាចដ៏ធំជាងក្នុងការជួយរាស្ត្ររបស់ព្រះគួរតែមករកពួកគេ។ សាការីបានឃើញស្នែងបួន ប៉ុន្តែក្រោយមក គាត់បានឃើញកម្មករបួននាក់ដែលមានកម្លាំងខ្លាំងជាងពួកគេ។ (១៨-២១)

ជំពូកទី 2

1. ព្រះវិហារនៃក្រុងយេរូសាឡឹមដែលនឹងត្រូវបានសាងសង់ដោយ Zurrubbabel នាពេលអនាគតដ៏ខ្លីនេះគឺជាប្រភេទនៃព្រះវិហារដែលនឹងសម្រេចបានខណៈដែលព្រះវិហារនេះមានប្រជាជនជាច្រើនរបស់ព្រះដោយអំណាចនៃព្រះនិងបានអភិវឌ្ឍឆ្ពោះទៅរក។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរួមបញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងផ្នែកមួយ បច្ចុប្បន្នរួមទាំងអនាគត។ (៤, ៥)
2. ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ដកហូតកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស ប្រគល់វាទៅពួកគេ ហើយបំបែកវា ហើយប្រមូលពួកគេដោយអំណាចដ៏ខ្លាំងក្លាដែលបុរសមិនអាចធ្វើវាបាន។ អ្នកដែលឃើញអ្វីដែលខ្លួនដកហូតបានដឹងថាខ្លួនជាអ្នកមានអំណាចដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យជាងគេអាចមានសង្ឃឹម។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែលដកហូតមិនឱ្យគាត់? ដ្បិតទ្រង់បានកំចាត់ពួកសាសន៍យូដា ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនប្រមូលពួកគេ? ជនជាតិយូដាបានប្រព្រឹត្តដោយពាក្យថាពួកគេគួររត់គេចទៅដែនដីខាងជើងដោយក្តីសង្ឃឹមនេះ។ (៦, ៧)
3. មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរបស់ព្រះ គឺជាកំណប់ទ្រព្យតែមួយគត់របស់ព្រះនៅលើផែនដីនេះទេ នៅក្នុងគ្រប់របស់ទាំងអស់ក្នុងសកលលោក។ គាត់មិនបានសន្សំការបូជាដើម្បីបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់សម្រាប់ប្រជាជននេះទេ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលធ្វើបាបរាស្ត្ររបស់ព្រះ នោះជារឿងគ្រោះថ្នាក់ដូចជាធ្វើបាបភ្នែករបស់ព្រះ។ (២ ៨)
4. ការពិបាកដែលបុរសមិនអាចធ្វើ គឺងាយស្រួលចំពោះព្រះខ្លាំងណាស់។ នៅពេលដែលគាត់ប្រតិបត្តិរឿងលំបាកមួយចំនួនដោយចាប់ដៃរបស់គាត់ម្តង ប្រតិបត្តិវាយ៉ាងងាយស្រួលនិងទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនប្រតិបត្តិវាដោយអំណាចរបស់គាត់ទេ ហើយគាត់ធ្វើឱ្យកាន់តែអាក្រក់ជាងមុន។ ដូច្នេះ មនុស្សគួរតែពឹងលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (២ ៩)

ជំពូកទី 3

1. សាតាំងតែងតែតស៊ូមតិមនុស្សដែលជ្រើសរើស។ ប៉ុន្តែ ទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវ
ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទយកអាកប្បកិរិយាដើម្បីតស៊ូមតិអ្នកដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងដែនរបស់
ចៅក្រម។ ដោយសារទ្រង់បានសុគតជំនួសពួកគេ ហើយបានជំនួសអំពើបាបរបស់ពួកគេ
ហើយបានយកវាចេញ។ (1,2)

2. យ៉ូស្វេត្រូវបានបើកសម្តែងជាតំណាងរាស្ត្ររបស់ព្រះដើម្បីទទួលបានពរជ័យនៃសេចក្តី
សង្គ្រោះជាឧទាហរណ៍នៅទីនេះ។ ម៉្យាងវិញទៀត គឺជាសកម្មភាពដែលព្រះបានដោះស
ម្លៀកបំពាក់កខ្វក់របស់ទ្រង់ ហើយយកសម្លៀកបំពាក់ដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ទ្រង់ វិវរណៈនេះ
ត្រូវបានបើកសម្តែង។ ដូចដែលវាលាតត្រដាងការពិតនៃយុត្តិកម្មដែលពោរពេញទៅដោយ
អំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់យ៉ាងពេញលេញ។ ម៉្យាងទៀត សម្រាប់អ្នកជឿខ្លួនឯងមិនមានសេ
ចក្តីសុចរិតទេ នៅទីនេះវាលាតត្រដាងការពិតដ៏អស្ចារ្យដែលត្រូវចាត់ទុកជាសេចក្តីសុចរិត
ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ (3-5)

3. ព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះយើងដោយសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងដោយអំណាចរបស់
ទ្រង់ តាមរយៈកិច្ចការឯករាជ្យរបស់ព្រះ បទបញ្ជាដែលគួរគោរពតាមព្រះបន្ទូលដោយសេ
ចក្តីសញ្ញានៃការងារតែងតែត្រូវបានបង្ហាញ។ ដោយសារសេចក្តីសញ្ញានៃការងារតែងតែ
មិនត្រូវវិនាសឡើយ ហើយការដែលពួកបរិសុទ្ធគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គឺជាឯកសិទ្ធិ
របស់ទ្រង់ ។ (៦, ៧)

4. ព្រះបានកំណត់ទុកជាមុននូវចលនានៃនគរបស់ព្រះដោយព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈយ៉ូស្វេ
និងក្រុមហ៊ុនរបស់គាត់។ អ្វីដែលត្រូវបានលាតត្រដាងដូចខាងក្រោម។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ

ត្រូវបានណែនាំដោយអ្នកដែលរងគ្រោះថ្នាក់ដូចជាមែកឈើ (ឬត្រូវបានរងទុក្ខជាមែកធាង
នៅក្នុងពិភពលោក) ។ ចលនានៃការសង្គ្រោះនេះត្រូវបានបង្ហាញដើម្បីប្រតិបត្តិដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (នោះគឺជាការងារដែលភ្នែកទាំងប្រាំពីរគួរប្រតិបត្តិ) ចលនានៃសេចក្តី
សង្គ្រោះនេះត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការឯករាជ្យរបស់ព្រះ (ពាក្យ ៉ំ ៉ំ បង្ហាញវា ។
ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ នាំមកនូវសេចក្តីសុខក្នុងសមិទ្ធិផលជាទីបំផុត។ (ខ១០)

ជំពូកទី 4

1. ជំពូកទាំងពីរខាងលើ (ជំពូកទី 3, 4) លាតត្រដាងពីទិដ្ឋភាពដ៏សប្បុរសនៃដំណឹងល្អ។ ជាពិសេសយោងទៅ 4: 7 ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពដ៏អាក្រក់នៃច្បាប់។ នៅពេលយើងឃើញទិដ្ឋភាពពីរនៃកំណត់ត្រានៃធាតុផ្សំពីរដែលរួមបញ្ចូលគ្នាដូចនោះ យើងអាចដឹងថាអ្នកជឿមិនគួរបណ្តោយខ្លួននៅក្រោមព្រះគុណនៃដំណឹងល្អនោះទេ។ រ៉ូម 6:1 ចែងថា៖ បើយើងត្រូវនិយាយអ្វី? តើយើងត្រូវបន្តនៅក្នុងអំពើបាប ដើម្បីឱ្យព្រះគុណមានបរិបូរណ៍? “

2. ព្រះទ្រង់សង្កេតមើលអំពើបាបរបស់មនុស្សលោកដោយភ្នែកភ្លឺដូចអណ្តាតភ្លើង ហើយទ្រង់ដាក់ទោសមនុស្សមិនឱ្យប្រែចិត្តដោយគ្មានមេត្តាក្នុងសេចក្តីសុចរិត។ នេះគឺជាបណ្តាសាដែលរមួរហោះបានឆ្នើម។ តើនរណាអាចជៀសផុតពីការដាក់ទោសដែលរមួររមួររមួរនិងប្រតិបត្តិ? (1-4) 3. អំពើបាបរបស់ជនជាតិយូដាត្រូវបានបំពេញដោយពេញលេញ ហើយទីបំផុតវាបានដំឡើងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនៅលើឆាកនៃពិភពលោកទាំងមូល។ (៥-១១) (ថែស្លូនី ១ ២:១៥, ១៦)

ជំពូកទី 5

1. បុរសមិនរារាំងកិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិ។ បុរសមិនអាចផ្ទុយពីវាបានទេ។ វាដូចជាភ្នំសំរិទ្ធ។ ដូច្នេះ វាជារឿងដ៏ឈ្លាសវៃ ដែលបុរសនោះស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយគាត់ជឿលើឆន្ទៈ និងគោរពតាមវា។ កាលដែលគាត់ជឿលើវា ហើយគោរពតាមវា គាត់ពេញចិត្ត ហើយគាត់អាចជឿលើវា ហើយគោរពតាមវា។ ព្រោះវាខ្លាំងដូចភ្នំលង្កិន។ ការដែលព្រះបានបញ្ជូនរទេះសេះបួននាក់ទៅបំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល នោះមានន័យថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនដូចជាភ្នំសំរិទ្ធយ៉ាងខ្លាំង។ (1-3)

2. បុរសនោះខ្លីក្នុងន័យកោតសរសើររបស់គាត់ចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះដែលមើលមិនឃើញយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិនូវរាល់កិច្ចការផ្ទាល់ ដែលបុរសមិនអាចធ្វើបាន ក្នុងកន្លែងដែលមិនឃើញព្រះ។ យើងគួរតែជឿលើក្រសួងដ៏មានឥទ្ធិពលនៃអំណាចអាទិកំបាំងដែលមើលមិនឃើញដូចអ្វីដែលអាចមើលឃើញខាងលើ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើវា ព្រះបានបើកសម្តែងកិច្ចការអាទិកំបាំងដែលមើលមិនឃើញជាពាក្យប្រៀបធៀបជាមួយនឹងវត្ថុដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតនៅក្នុងពិភពលោក។ រទេះដែលសាការីបានឃើញគឺជាអាវុធតំណាងដែលមានកម្លាំងប្រយុទ្ធដ៏គួរឱ្យរន្ធត់បំផុត ហើយបុរសមិនគួរប្រព្រឹត្តដូចការពិតនោះទេ ព្រោះពេលដែលពួកគេឃើញរឿងបែបនេះ អំណាចនៃព្រះមានកម្រិតដូចនោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេគួរតែដឹងថា ថវិករបស់ក្រសួងដែលមើលមិនឃើញគឺអស្ចារ្យជាង ហើយពួកគេគួរតែភ្ជាប់បេះដូងរបស់ពួកគេទៅនឹងការងារដែលមើលមិនឃើញ ហើយគួរតែគិតពីវា ហើយគួរតែប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ (4-7)

3. ដើម្បីឱ្យព្រះអាចធ្វើឱ្យបុរសជឿលើសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ នោះព្រះទ្រង់បង្រៀនពួកគេ ដោយពាក្យសម្តីរបស់ទ្រង់ ក៏ដូចជាជាមួយនឹងសកម្មភាពជានិមិត្តរូប។ សកម្មភាពជួយ យើងឱ្យមានជំនឿរបស់យើង។ នៅពេលយើងបង្រៀនសេចក្តីពិតដោយគ្រាន់តែទ្រឹស្តី ចលនានៃសេចក្តីជំនឿមិនដំណើរការទេ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងប្រតិបត្តិវា វាគួរតែធ្វើឱ្យសក ម្ម។ ការដាក់មកដៃលើធ្វើពីប្រាក់ និងមាសលើយ៉ូស្វេ បានធ្វើឱ្យពួកគេធានាថា ការសាង សង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើងវិញត្រូវសម្រេចដោយយ៉ូស្វេទាំងស្រុង។ ជាងនេះទៅទៀត សកម្មភាពជានិមិត្តរូបនេះ បុរសបានជឿលើវា ដោយព្យាករណ៍ពីការសម្រេចបាននៃការ សាងសង់ទីសក្ការៈខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (៩-១១)

4. ឈ្មោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅសម្រាប់សាខា (ពន្លក) ដែលជាឈ្មោះដែលគាត់បាន គិតអំពីការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការរងទុក្ខរបស់គាត់នៅដើមប៉ុន្មានរយឆ្នាំមុ ន។ ឈ្មោះរបស់គាត់មិនត្រូវបានគេហៅសម្រាប់លោហៈ ឬលើកលែងតែវាមិនត្រូវបាន គេគិតថាជាឈ្មោះមួយចំនួនដែលបានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈរឹងមាំ ប៉ុន្តែ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់សាខា (bud) ដែលជាឈ្មោះដែលពាក់ព័ន្ធនឹងគោលការណ៍នៃ សកម្មភាពរបស់ណាសាវ៉ែតព្រះយេស៊ូវ។ ណាសាវ៉ែតព្រះយេស៊ូវទន់ជ្រាយណាស់ (កាលទ្រង់ដើរតាមផ្លូវទ្រង់ធ្វើឱ្យគេមិនស្តាប់តាមសំឡេងទ្រង់) (មថ ១២:១៩) តាមពិត ទោះជាទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់សុគត ទោះជាទ្រង់បានសោយទិវង្គតក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ត្រូវគេប្រហារជីវិតដូចមនុស្សរស់ដែរ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់នៅមានជីវិត ប៉ុន្តែគាត់មាន ចិត្តរាបទាប និងទន់ភ្លន់ដូចដែលគាត់មិនមាន។ គាត់បានស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាងដោយដៃ របស់មនុស្សមានបាប។ (ខ១២)

ជំពូកទី 6

1. អ្នកកាន់សាសនាពុតត្បូតមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្រៀន ហើយផ្ដោតលើអ្វីៗដូចជា ក្រុមពិធីសាសនា ដែលទាក់ទងនឹងការលះបង់ខាងក្រៅ។ ជីវិត របស់ពួកគេគឺមិនមែនដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះជាបណ្តោះអាសន្ននោះទេ ហើយថែមទាំងរក្សា នូវបទប្បញ្ញត្តិនៃការលះបង់ខាងក្រៅជាក់លាក់ផងដែរ។ (2-6)
2. ការលះបង់ដោយស្មោះមានសញ្ញាថាស្រឡាញ់មនុស្សដោយស្មោះ។ (៩, ១០) សូម យោងទៅយ៉ូហានទី១ ៤:២០។
3. ចិត្តមិនស្រឡាញ់ព្រះ គឺចិត្តរឹងដូចពេជ្រ។ នៅពេលគាត់ប្រែចិត្ត ហើយយកចិត្តទុន់ភ្លន់ គាត់អាចរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានយ៉ាងមានប្រយោជន៍ ។ (១១, ១២)
4. បុរសត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងវេទនា ជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ (១៣, ១៤)

ជំពូកទី 7

1. ព្រះស្រឡាញ់មនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកគេ ចំពោះបុរសដើម្បីជិះជាន់ពួកគេដូចជាគាត់យកការប្រថ្នកយ៉ាងងងឹតងងល់។ (ខ២)
2. ការរស់ឡើងវិញនៃវាស្រូវរបស់ព្រះមិនកើតឡើងដោយអំណាចនៃខ្លួនគាត់ទេ ប្រសិនបើ ពួកគេមិនទទួលយកព្រះ ទោះបីវាជារឿងល្អក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអាចទៅមុខបានដែរ។ ពួកគេគួរតែទទួលការដឹកនាំពីព្រះ ហើយពួកគេគួរតែទៅតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ ព្រះ បានសង់ក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ; ដំបូងឡើយ គាត់បានចូលទៅក្នុងក្រុងស៊ីយ៉ូន ជាជាង សាសន៍យូដា ហើយនាំពួកគេចូលទៅកន្លែងនេះ។ (ខ៣)
3. លំដាប់នៃសន្តិភាពក្នុងអត្ថន័យពិតគឺជាអ្វីដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេ។ (៤, ៥)
4. យើងមិនគួរអាក់អន់ចិត្តឡើយ ព្រោះយើងមិនអាចធ្វើដោយអំណាចរបស់យើង។ ដោយសារវាជាការងារល្អ យើងជឿថាព្រះអម្ចាស់សម្រេចវាយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយ អធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ ហើយគួរតែធ្វើតាមគាត់ដោយអស់ពីចិត្ត។ (6-13)
5. ព្រះបង្កើតនូវអ្វីដែលគាត់បានដោះស្រាយម្តង និងអ្វីដែលគាត់បាននិយាយ។ ដាច់ខាត។ ដូច្នេះ ពាក្យរបស់គាត់គឺដូចជាការពិតខ្លួនឯង។ (១៤, ១៥)
6. ភាពស្មោះត្រង់គឺជាធាតុចាំបាច់បំផុតដែលមនុស្សជាតិរស់នៅក្នុងជីវិតត្រឹមត្រូវនៅ ចំពោះព្រះ។ នេះជាច្បាប់ដែលព្រះបានបង្កើត។ ភាពស្មោះត្រង់នាំមកនូវសន្តិភាព។ (១០- ១៩)

7. ចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍បានកើតឡើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរួច
ហើយនូវអ្វីដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានព្យាករណ៍ ចលនានេះមិនអាចរារាំងបានទេ ហើយ
បន្ទាប់មកកិច្ចការដែលបានសន្យាគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិ។ (២០-២៣)

ជំពូកទី ៨

1. ព្រះវាយប្រហារដូចមនុស្ស ឬមនុស្ស និងក្រុម មិនមែនពីងលើព្រះទេ តែពីងផ្នែកលើ ប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួន និងទ្រព្យសម្បត្តិ និងអំណាច។ (1-4)
2. ជួនកាលព្រះជាម្ចាស់ជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ជាតិ ដែលពួកគេពីងផ្នែកលើថា ប្រជាជាតិ នានាត្រឡប់ទៅរកដំណឹងល្អវិញ។ (5-7) ទោះបីវាជាប្រជាជាតិដែលប្រកបរបរនៅ ចំពោះព្រះដែលទ្រង់ចង់សង្គ្រោះពួកគេក៏ដោយ។
3. នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ក្រុមជំនុំនៃព្រះពិតមិនត្រូវបានបំផ្លាញជារៀងរហូតទេ។ ដោយ សារព្រះគ្រប់គ្រងលើវាស្រ្តទ្រង់បានជ្រើសរើស ហើយការពារពួកគេ។ (១៨) ។
4. មេស៊ីដើម្បីចាប់ផ្តើមមនុស្សជាតិ មិនបានមកដោយអំណាចនៃពិភពលោកនេះទេ។ ព្រះអង្គយកកន្លែងតាំងនៅនៃសេចក្តីរាបទាប ត្រង់អាសនៈដ៏វេទនាបំផុត។ ដោយសារអ័ ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានបោះមនុស្សជាតិចូលទៅក្នុងការរងទុក្ខនោះ ព្រះអង្គ សង្គ្រោះបានយាងមកលើផែនដី ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិនៅទីនោះ ហើយទ្រង់មិនអាច ជួយបានក្រៅពីទទួលការសាកល្បងនោះទេ។ សៀវភៅរបស់ព្យាករិតែងតែ ទាយអំពីព្រះមេស៊ីដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះមេស៊ីត្រូវបានបើកបង្ហាញ ជានិមិត្តសញ្ញាដើម្បីជិះលាដោយបន្ទាបខ្លួន។ (១៩)
5. ព្រះអង្គសង្គ្រោះពិត ពោលគឺព្រះមេស៊ី គឺជាព្រះអង្គដែលផ្តល់សន្តិភាពពិតដល់មនុស្ស ជាតិ។ គាត់មិននាំមកនូវសន្តិភាពដោយសង្គ្រាមទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបង្កើតសន្តិភាពដ៏អស់ កល្បនៅក្នុងចិត្តដោយធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពរវាងមនុស្ស និងព្រះ តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ដែល គាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានរងទុក្ខនៅលើឈើឆ្កាង។ លើកលែងតែមួយនេះ គ្មានសន្តិភាពផ្សេង

ទៀតទេ។ អេសាយបានទាយថា គាត់បានចង្អុលទៅអ្នកប្រកាសអំពីសន្តិភាពនេះ គឺព្រះគ្រីស្ទ។ (គី ៩:៦) បើមនុស្សលោកបានទទួលគ្រីស្ទនៅដើមដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ នោះប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិគួរតែរក្សាទុកក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសន្តិភាព។ (ខ១០)

6. អ្វីៗជាច្រើនដែលព្រះបានបង្កើតរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីបម្រើទ្រង់ឱ្យយកឈ្នះក្នុងសង្គ្រាមនៅលើផែនដីនេះ មិនមែនកើតឡើងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ។ ប៉ុន្តែមានតែរឿងនេះទេដែលជាការពិត។ ហេតុផលដែលមិនមានរបស់ច្រើនបែបនេះ គឺសម្រាប់អ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងប្រទានដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ មិនមែនជារបស់លោកីយ៍នេះទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះរាជាណាចក្រព្រះ។

7. កាលដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះភ្លឺដូចជាគ្រឿងអលង្ការនៃមកុដរបស់ព្រះមហាក្សត្រ នោះជាអ្វីដែលពួកគេបានបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងអស់។ តាមពិត ពួកគេគឺជាក្រុមគ្រឿងអលង្ការដែលលាតត្រដាងពីអំណាចរបស់ស្តេច។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេជាមនុស្សដែលគួរលាតត្រដាងពីការពិតដែលព្រះដឹកនាំពួកគេក្នុងប្រវត្តិរបស់ពួកគេទៅកាន់ពិភពលោក។ ជីវិតរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានបើកសម្តែងដូចជាពន្លឺដើម្បីបង្ហាញព្រះ។ (១៦, ១៧)

ជំពូកទី ១

1. មានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះពររបស់បុរសដែលបុរសគួរអធិស្ឋានដល់ព្រះ តែអ្នកផ្សេងទៀតមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេនោះទេ។ អ្នកដែលរំលឹកលើ អ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះគួរទទួលរងទុក្ខច្រើនជាង។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៦:១-៤។
2. ទោះបីជាគាត់ខ្ញុំជាមនុស្សទន់ខ្សោយក៏ដោយ ប្រសិនបើព្រះថែរក្សាគាត់ មនុស្សខ្លាំង ទាំងអស់គួរតែជួបភាពអាម៉ាស់។ កាលដែលព្រះដើរជាមួយនឹងអ្នកនោះ តើអ្នកណាស់ ដូចជាអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកឈ្នះ? (3-5)
3. ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងប្រជាជាតិយូដាគួរតែដំណើរការដូចពាក្យនៃ ចោទិយកថាជំពូកទី 28 ។ ចោទិយកថា ជំពូកទី 28 បានទាយថា ប្រជាជាតិយូដានឹងត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ប្រជាជាតិនេះក្លាយជាប្រជាជាតិ ដែលខ្ចាត់ខ្ចាយជាពិសេស។ ការសន្យាថាព្រះនឹងធ្វើឲ្យពួកគេត្រឡប់មកវិញត្រូវបាន បើកបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅព្យាករណ៍ ហេរាសាការីបានសង្កត់ធ្ងន់ចំណុចនោះ។ សមិទ្ធិ ផលចុងក្រោយនៃទំនាយនេះចង្អុលទៅការពិតថា ប្រជាជាតិយូដាគួរត្រូវបានត្រឡប់ទៅរក ដំណឹងល្អវិញនៅពេលចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកគឺនៅជិត... (6, 7) ។
4. ព្រះសម្រេចកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សមិនអាចនឹកស្មានដល់ដោយការងារខ្សោយ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែរំលឹកលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (8-12)

ជំពូកទី 10

1. អត្ថបទនេះខុសពីជំពូកទី 10 ខាងលើ បានទាយអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់សាសន៍យូដា។ ជំពូកទី 10 បាននិយាយថា ប្រជាជាតិយូដាគួរតែមានភាពចម្រុងចម្រើនដោយការយកចិត្តទុកដាក់លើសង្គ្រាម ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ប្រទេសនេះគួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយសង្គ្រាម ដូចជាព្រៃត្រូវភ្លើងឆេះ។

ព្យាករណ៍លាតត្រដាងពីជ័យជម្នះខ្លះដល់ប្រជាជនរបស់គាត់នាពេលអនាគត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទិដ្ឋភាពនៃទុក្ខវេទនានៅក្នុងពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេរក្សាភាពរាបទាប។ (1-3)

2. ពាក្យ បំប្លែងចៀមដែលចាប់បាន™ គឺជាការបង្ហាញពីការសោកសង្រេងជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលប្រជាជាតិយូដានឹងត្រូវទទួលយកជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប្រជាជាតិយូដាត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងប្រជាជាតិនីមួយៗ ហើយនៅទីនោះ ការពិតដែលថាពួកគេជួបប្រទះនឹងការមើលងាយ និងទុក្ខវេទនាជាច្រើនគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេរហូតដល់សម័យបច្ចុប្បន្ន។ ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងយាងមកនាពេលអនាគតបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិក្រីក្រក៏ដោយ ក៏ពួកគេត្រូវបានបដិសេធទ្រង់នៅទីបំផុតពួកគេគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ (4-9)

3. រាស្ត្ររបស់ព្រះគួរតែរីកចម្រើនដោយការរួបរួមគ្នារវាងព្រះគុណដែលព្រះប្រទានឱ្យពីខាងលើនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលផ្តល់ពីមនុស្សទាប (នោះគឺនៅក្នុងមនុស្សខ្លួនឯង) ។ ដោយគ្មានព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវជាបន្ទាត់បញ្ឈរ និងសន្តិភាពរបស់មនុស្សជាបន្ទាត់ផ្ដេកទេ នោះក៏គ្មានសង្គមណាមួយនៅលើផែនដីដែរ។ (១០, ១១)

4. សាសន៍យូដាដែលមិនបានវាយតម្លៃព្រះមេស៊ី ទីបំផុតពួកគេបានផ្តាច់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើ ឈើឆ្កាង។ ជាលទ្ធផលនៅក្នុងជាតិខ្លួនឯង សន្តិភាពរបស់មនុស្សត្រូវបានរលត់ទៅវិញ ហើយមានរឿងទុក្ខជាច្រើនបានកើតឡើងដោយការបំបែកបំបាក់ និងសម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅ មក។ កិច្ចការនេះត្រូវបានលេចឡើងមុនការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមនៅឆ្នាំ ៧០ មុនគ. ស។ (១២-១៤)

5. លទ្ធផលបោះចោលអ្នកគង្វាលល្អ នាំមកទទួលយកអ្នកគង្វាលល្អ។ (ខ ១៥)

6. ខទី 16 ដែលជាសញ្ញាសម្គាល់នៃអ្នកគង្វាលអាក្រក់និយាយយ៉ាងលំអិត។ ពួកគេគឺ 1) "ដែលមិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានបំផ្លាញ" ដែលមានន័យថាគាត់មិនគិតថាច្រើន ដែលបាត់នោះទេ។ 2) "ឬស្វែងរកក្មេង" នេះមិនខុសពីរឿងខាងលើទេ ប៉ុន្តែនៅទីនេះវា និយាយក្នុងទស្សនៈដើម្បីស្វែងរកច្រើន។ 3) វាគឺជា "ឬព្យាបាលអ្នកពិការ" ។ 4) វាគឺ ជា "ឬចិញ្ចឹមសុខភាព" ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា គាត់មិនគិតថាគេចិញ្ចឹមច្រើនដែល មានសុខភាពល្អទេ ជាជាងគាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះពីវា។ នេះត្រូវបានពន្យល់ ដោយពាក្យ "ឬស្វែងរកក្មេង" នៅខាងក្រោម 5) "បែកចោលសូម្បីតែជើងរបស់គេ"។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថាគាត់ធ្វើបាបពួកគេយ៉ាងសាហាវ។

7. អ្នកគង្វាលអាក្រក់ទទួលបាននូវការរើសអើង ពោលគឺ ១) ដាវមកលើដៃ។ ម្យ៉ាងទៀត ការ ដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះមកលើអំណាចរបស់គាត់ អំណាចរបស់គាត់គួរតែខ្សោយ។ វាគឺជា ពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំណាចខាងវិញ្ញាណខ្សោយ។ ២) ដាវមកលើភ្នែកខាងស្តាំ ពោលគឺ ភ្នែកខាងវិញ្ញាណគួរតែងងឹត។ (ខ ១៧)

ជំពូកទី 11

ពាក្យដែលបុរសយំ បំប្លែង™ (១២-១៤) ចង្អុលទៅលើចលនាវិទ្យាប្រែចិត្តនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ក្នុងរឿងនៃការប្រែចិត្ត ការពិតដែលគេត្រូវប្រហារជីវិតនីមួយៗមានហេតុផលដូចខាងក្រោម។

1. នៅពេលដែលបុរសយំសោក ពួកគេអាចលុបចោលដើម្បីចូលទៅក្នុងចិត្តសាស្ត្រហ្វូងមនុស្ស។ ដើម្បីឱ្យសកម្មភាពចូលទៅក្នុងចិត្តវិទ្យាហ្វូងមនុស្សមិនចេញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យទេវាខ្សោយ។ វាជាការពិតដែលថា ទោះបីជាអ្នកដទៃមិនសោកសៅក្នុងការប្រែចិត្តក៏ដោយ ការពិតដែលត្រូវធ្វើតែម្នាក់ឯងគឺជាការពិត។
2. ដើម្បីលុបសកម្មភាពអាក្រក់ដែលប្រតិបត្តិផ្សេងទៀត យើងគួរតែធ្វើ "នីមួយៗ"។ ក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដូចជាអាស្រ័យលើអ្វីដែលអ្នកដទៃប្រតិបត្តិ វាជាការខាតបង់ខ្លះៗ។
3. ដើម្បីទប់ស្កាត់ការលាក់ពុត អ្នកដែលប្រតិបត្តិផ្សេងទៀត យើងគួរតែប្រតិបត្តិ "នីមួយៗ" ។ បុរសចូលចិត្តភាពពុតត្បូត និងការសរសើររបស់មនុស្ស។ វាការលាក់ពុតជាថ្នាំពុល។ លោកគ្រូ លូធើឌីននិងអ្នកដែលសរសើរគាត់។
4. ការពិតដែលត្រូវធ្វើ "នីមួយៗ" អាចនិយាយបានថាទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះមិនអាចមិនច្បាស់លាស់ទេ។ ការដែលព្រះអម្ចាស់ចូលចិត្តអធិស្ឋាននៅទីស្ងាត់នោះមានន័យថាវា។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងថ្វាយតង្វាយរបស់យើងដល់ព្រះ យើងគួររក្សាស្ថានភាពដែលអ្នកដទៃមិនដឹង។

5. ពាក្យ "នីមួយៗ" មានន័យថា ភាពបរិសុទ្ធ។ នោះគឺជាចង្អុលបង្ហាញថា យើងបែងចែក ពេលវេលា ទីកន្លែង និងការខិតខំរបស់យើងក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ច និងទំនួលខុសត្រូវ ផ្សេងគ្នាដើម្បីជារបស់ពិភពលោក។ អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃពាក្យនេះ "ប្រពន្ធរបស់ពួកគេដោយខ្លួនឯង" ជាក់ស្តែងជាពិសេស។ ១ កូរិនថូស ៧:៥ បង្រៀនថា ប្តីប្រពន្ធត្រូវបែកគ្នាក្នុងបន្ទប់ ដើម្បីទទួលបានឱកាសអធិស្ឋាន។ គឺពាក្យដែលឱ្យមនុស្ស មានឧបសម្បទា។

6. ការយំសោកនៃការប្រែចិត្តគឺជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដ៏ផុត; បទគម្ពីរទាំងអស់បានសរសេរវា ជាអត្ថន័យដ៏មានតម្លៃ។ កាលដែលទេវតានៃព្រះយេស៊ូវស្តីបន្ទោសដល់អំពើបាបរបស់ មនុស្ស នោះប្រជាជនបានស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំង (ចៅក្រម ២:៤, ៥) មានកំណត់ត្រា ទទួលយកការរំលោភតាមរយៈឈ្មោះនៃស្រុកនេះថា បូគីម (វាមានន័យថាយំ) និង។ អែសរ៉ា បានរំលោភពីអំពើបាប ហើយការស្រែកយំត្រូវបានកត់ទុកដោយការប្រព្រឹត្តវាយ៉ាងមានតម្លៃ (អែសរ៉ា ១០:១) នេហេមាបានសារភាពជំនួសប្រជាជាតិរបស់គាត់ ហើយបានស្រែកឡើង។ (នេហេមា ១:៤, ៥) ហើយយេស៊ូបានសរសេរដើម្បីស្រែករកភាពក្រអឺតក្រទម របស់ប្រជាជាតិ។ (យេ. ១៣:១៧) ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែដែលស្រែកឃ្លានឥឡូវ នេះមានពរហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានផ្តុត។ ប៉ុន្តែដែលយំឥឡូវនេះមានសុភមង្គល ហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងសើច។ “ ដែលចង្អុលទៅការយំនៃការប្រែចិត្ត។ (លូកា ៦:២១)

ជំពូកទី 12

1. កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ នៅពេលដែលគាត់ប្រតិបត្តិដូច្នេះ គាត់បានដកអំពើបាបរបស់យើងចេញ ហើយធ្វើឱ្យយើងជឿជាក់លើការលើកលែងទោសរបស់គាត់ ដែលជាតួនាទីរបស់អណ្តូងទឹកដើម្បីសម្អាតរបស់កូនកុំ។
2. វិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាវិវរណៈ eschatological ចុងក្រោយ។ ម្យ៉ាងទៀត វាគឺជាការពិតដែលថ្ងៃនៃព្យាបាទបានកន្លងផុតទៅ ហើយនៅក្នុងថ្ងៃនៃបុត្ររបស់ព្រះ គាត់បាននិយាយតាមរយៈកូនប្រុស។ (ហេ. ១:១, ២) ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះមិនត្រូវការសូម្បីតែការពិតដែលពួកហោរាមកដល់។ នៅពេលដែលព្រះអាទិត្យរះឡើង ចង្អៀងអគ្គិសនីមិនត្រូវការទេ។ (3-6)
3. ដោយសារដាវមិនអាចវាយប្រហារអ្នកដែលរូបរាងជាមួយព្រះ (ព្រះគ្រីស្ទ) នោះបន្ទុកនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សបានធ្លាក់មកលើទ្រង់។ (ខព) ដូច្នេះ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដកព្រះពិរោធរបស់ព្រះចេញទាំងស្រុង ហើយក៏ធ្វើឱ្យវាចាកចេញទៅ។
4. ពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចដោយការសុគតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ពោលគឺមានតែ "មនុស្សតិចតួច" ប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលការមើលងាយ និងទុក្ខវេទនានៅក្នុងពិភពលោកសម្រាប់ជំនឿរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចគេចផុតពីការសាកល្បងនៃសេចក្តីជំនឿតាមរយៈទុក្ខលំបាកដូចជាភ្លើងបានឡើយ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវវាជាព្រះរបស់ពួកគេ ដូច្នេះគ្មានពរដ៏អស្ចារ្យខាងលើនេះទេក្នុងពិភពលោកនិងពិភពលោកខាងមុខ។ (7-9)

5. របស់របរដូចជាចំបើង និងអង្កាមត្រូវដុតចោល។ ប៉ុន្តែប្រាក់និងមាសត្រូវបានបន្សុតច្រើនជាង។ ដូចជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រសើរឡើងក្នុងការសាកល្បង (នោះគឺជាទុក្ខលំបាក)។ ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខលំបាក ពួកគេគួរតែផ្តាច់ចិត្តថែមទៀត។ (រ៉ូម ៥:៣, យម ១:១២) សូមយោងទៅ ហេ.

6. ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនិងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់កាន់តែជិតស្និទ្ធ។ (ខ. ៩) ដ្បិតព្រះមានបន្ទូលថាពួកគេជាពលរដ្ឋរបស់យើង™ ដែលមានន័យថាក្នុងចំណោមរបស់ទាំងអស់មានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលជាកម្មសិទ្ធិជិតស្និទ្ធបំផុតរបស់ពួកគេ ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិពិសេសរបស់ទ្រង់។ (Ex 3:7, 10, Duet 7:6, 14:2, 26:18, Ps 135:4 Mal 3:17 Eph 1:4, 5, Titu 2:14 I Pet 2:9)

ហើយមនុស្សចង្អុលទៅព្រះ ហើយនិយាយថា “ព្រះរបស់ខ្ញុំ” វាមានន័យថា ១) ពួកគេមិនគិតត្រឹមកម្រិតដើម្បីស្គាល់ព្រះទេ ២) មានតែពួកគេរីករាយនឹងព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យ។

ជំពូកទី 13

1. រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទទួលការលុកលុយរបស់សត្រូវរហូតដល់ថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបានការការពារពីព្រះ ហើយទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (1-3)
2. ទោះបីជាស្ថានសួគ៌ និងស្ថានសួគ៌មិនទទួលយកព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់រាស្ត្រទ្រង់ ទីបំផុតទ្រង់យាងមកផែនដី។ (៤, ៥) សូមមើល របាយការណ៍ត្រីមាស ៦: ១៨។
3. ពាក្យថា “(គឺ 2:2) គឺជាព្រះបន្ទូលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ មានន័យថា ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងត្រូវបានលើកឡើង ហើយផែនដីទាំងមូលនឹងក្លាយទៅជាដូចជា Araba (ធម្មតា) (Zech 14 :10). ទោះបីជាក្រុមជំនុំនៃព្រះត្រូវបានគេមើលងាយ និងទទួលទុក្ខវេទនានៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ទីបំផុតនៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះ នាងនឹងត្រូវបានលើកឡើង ហើយនឹងនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកនឹងវិនិច្ឆ័យអ្វីៗទាំងអស់។ (៩-១១)
4. ប្រជាជាតិនានាក្នុងលោកីយ៍នេះនឹងត្រូវខ្ចេចខ្ចាំដូចដែកដែលទម្លុះផុតពីឆ្នុរដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (12-19)
5. សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងជាតិសាសន៍ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកទីពីរ ហើយនឹងស្ថាបនាឡើងគឺបរិសុទ្ធ នោះពួកគេមិនត្រូវការប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះទេ។ (២០, ២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ ម៉ាឡាគី

ជំពូកទី 1

1. ខ្លឹមសារដែលព្រះស្រឡាញ់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺការជ្រើសរើសពួកគេ។ (ខ២)
2. បុរសដែលមិនរើសមុខ មិនគួរមើលការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្លួនថាជាការខុសឆ្គងនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែចាត់ទុកការនោះថាជាទោសដ៏សក្តិសមដោយសុចរិតរបស់គាត់។ (ខ៥)
3. អ្នកជឿគួរតែឃើញភាពរុងរឿងរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបង្ហាញ លើកលែងតែមនុស្ស របស់ព្រះផងដែរ។ (ខ៥)
4. សីលធម៌នៃការគោរពកោតខ្លាច និងគោរពក្នុងលោកនេះមិនមានដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែ ពួកគេធ្វើឱ្យយើងរៀនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ (ខ៦)
5. ប្រជាជនមិនដឹងដូច្នេះទេ ទោះបីជាប្រជាជនមិនដឹងធ្វើដូច្នេះក៏ដោយ។ ទោះបីជាពួកគេ ធ្វើដូច្នេះដោយមាត់របស់ពួកគេក៏ដោយក៏សកម្មភាពរបស់ពួកគេបានធ្វើយ៉ាងច្រើន។ (ខ ៦ ខ)
6. វាជាជម្លោះដែលគាត់មើលងាយព្រះ ប៉ុន្តែសុំសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះមកយើង។ តើ ចិត្តដែលមើលងាយព្រះអាចសុំសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះមិនឆ្លើយ តបនឹងសកម្មភាពមិនពិតបែបនេះទេ។ (ខ ៩)
7. ព្រះស្តាប់ការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយយ៉ាងខ្លាំង។ (ខ១០)
8. ចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងពិភពលោកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្ហាញដោយព្យា ការទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ខ ១១)

9. ប្រសិនបើអ្នកណាដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ពិតខាងសាសនា ហើយមិនប្រតិបត្តិ ជីវិតដ៏សក្តិសមចំពោះវា នោះព្រះជាម្ចាស់បង្កើតហ្វូងមនុស្សផ្សេងទៀត នោះពួកគេមិន គិតថាបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះអង្គឡើយ។ នេះហើយ ជាការពិតដែលពេលខ្លះរឿងនោះកើតឡើងក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ វត្ថុទីមួយក្លាយទៅជារូប ចុងក្រោយ ហើយវត្ថុចុងក្រោយក៏ក្លាយទៅជាទី១។ ចំពោះរឿងបែបនេះ បុរសដែល ទទួលបានព្រះគុណច្រើនជាងអ្នកដទៃហើយក្រអឺតក្រទមមានការភ្ញាក់ផ្អើល។ (១១-១៤)

ជំពូកទី 2

1. កាលណាអ្នកជឿធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឆ្លៀងក៏ក្លាយជាបណ្តាសា ហើយសកម្មភាពរបស់គាត់ក៏មិនបង្កើតផលដែរ។ ទីបំផុត គាត់ត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅចំពោះព្រះ។ (1-3)
2. មន្ត្រីរបស់បូជាចារ្យ (ឬ លេវី) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺដូចជាប្រភេទមួយ ដែលត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សេចក្តីសញ្ញានៃជីវិត និងសន្តិភាពនោះគឺ សេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាសង្ឃ័យជាន់ខ្ពស់នៃជីវិតដ៏គ្មានកំណត់។ (៤-៦) សូមមើល ហេព្រើរ ៧:១៥-២៨។
3. ការដែលបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុស ហើយប្រតិបត្តិខុស គឺជាអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ (ខ ៩)
4. អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយលេសដង្វាយនោះ មិនបានទទួលការអភ័យទោសពីព្រះជាម្ចាស់ទេ។ (ខ ១២ ខ)
5. ទោះបីជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃអយុត្តិធម៌ ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនទទួលដែរ។ (ខ១៣)
6. គូស្វាមីភរិយាមិនគួរក្លាយជាមនុស្សតែមួយក្នុងទិដ្ឋភាពខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារបេះដូងរបស់ពួកគេដូចជារូបកាយតែមួយ ទើបពួកគេទទួលបានកូនជាទីគោរព។ (ខ ១៥)
7. ការគិតយល់ខុសព្រះធ្វើទុក្ខព្រះ។ (ខ ១៧)

ជំពូកទី 3

1. ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាទេវតានៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលមានន័យថា សម្រាប់ព្រះបានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញានៅមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយបានបញ្ជូនទ្រង់មកក្នុងពិភពលោក ហើយកំណត់ទុកជាមុនទ្រង់ជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដង្វាយឆ្ងន់ ទីបំផុតពេលវេលាដែលបានសន្យាបានមកដល់ ឬសនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើទ្រង់ ឥទ្ធិពលរហូតដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ ១)

2. សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទវិនិច្ឆ័យគំនិតរបស់មនុស្សនៅថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់គឺជាអ្នកវិនិច្ឆ័យបែងចែកអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿ។ ដូចមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្រនៅចំពោះមុខទ្រង់បានដោយគ្មានការវិនិច្ឆ័យបែបនេះឡើយ។ (លូកា ២:៣៤, ៣៥ ម៉ាល ៣:២, ៣)

3. ប្រជាជននៃព្រះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយចលនានៃការបន្សុតពិតប្រាកដ។ (៥, ៦)

4. ការប្រែចិត្តគឺការត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញដោយស្មោះត្រង់ក្នុងទិដ្ឋភាពរបស់មនុស្សក្នុងពេលជាមួយគ្នា ហើយវាគឺជាចលនាដែលព្រះត្រលប់មករកបុរសវិញ។ ក្នុងចលនានេះបុរសមានចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយព្រះបានសម្រេចគ្រប់កិច្ចការដែលបុរសមិនអាចធ្វើបាន។ (សូមមើលផ្នែកនៃការបកស្រាយខទី ៧)

5. កាលដែលគាត់មិនថ្វាយអ្វីដែលគួរថ្វាយតាមធម្មជាតិ នោះគឺជាសកម្មភាពរបស់ចោរ ហើយអ្វីដែលគាត់មិនប្រតិបត្តិតាមធម្មជាតិចំពោះព្រះ។ ក៏ជាសកម្មភាពរបស់ចោរដែរ។ នៅពេលដែលយើងបញ្ចប់ទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងដែលយើងត្រូវបន្តនៅចំពោះព្រះ នោះព្រះនឹងផ្តល់ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ដល់យើង។ លក្ខណៈនៃភាពប្រាកដប្រជានេះគឺជាការពង្រឹង

កម្រិតដើម្បីសាកល្បងព្រះ។ (8-12) 6. ទោះបីជាអ្នកជឿផ្ទុយពីព្រះជាព្រះបន្ទូលរបស់
ទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនិយាយថាគាត់មិនមានសកម្មភាពបែបនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់
និងសកម្មភាពរបស់គាត់ទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿត្រូវតែធ្វើតាមខ្លួនដោយការវាយប្រហារលើ
រូបកាយរបស់គាត់។ (១៣-១៥) សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៩:២៧។ 7. ពាក្យត្រឹមត្រូវ
របស់មនុស្សក្នុងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរំលឹកដល់ព្រះ។
ដូចជាព្រះយកពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ សង្គ្រោះពួកគេ ហើយស្រឡាញ់ពួកគេ។ (១៦-
១៨)

ជំពូកទី 4

1. ទោះបីជាចលនានៃដំណឹងល្អមានភាពទន់ភ្លន់ក៏ដោយ អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងវាគឺដូចជា ការទាត់កែងជើងរបស់អ្នក។ ម្យ៉ាងទៀតចំពោះមនុស្សបែបនេះ វាប្រៀបដូចជាភ្លើងឆេះ យ៉ាងសន្លោសន្លោ។ (ខ ១)
2. ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទជាឱសថព្យាបាលដើម្បីដោះមនុស្សមានបាបចេញពីជំងឺនៃការ ស្លាប់សម្រាប់អំពើបាប។ ម្យ៉ាងទៀត គឺការប្រោសមនុស្សមានបាបទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (អេសេគា ៤៧:៦-១២) សូមយោងទៅខទី ២។
3. អ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទគឺជាលក្ខណៈពិសេសដើម្បីផ្តាច់ចិត្ត វា។ ដូចដែលគាត់ពេញចិត្ត សេចក្តីជំនឿត្រូវបានទ្រទ្រង់ តាមការពេញចិត្ត គាត់អាច ប្រតិបត្តិគ្រប់សកម្មភាពសុចរិតបាន (ទោះបីជាវាពិបាកក្នុងការប្រតិបត្តិក៏ដោយ) ប៉ុន្តែសេចក្តីអំណរនេះមិនមែនជារបស់ពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីអំណរនៃស្ថានសួគ៌ដែលអាច ផ្តាច់ចិត្តក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក។ ពិភពលោក។ វាគឺជាសេចក្តីអំណរដែលត្រូវបានសម្រេច ដោយការពិតដែលថាព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានសុគតជំនួសយើង ហើយបានរស់ឡើងវិញ។ (៤:២) សូមមើល យ៉ូហាន ១៦:២០-២២, ៣៣, ១៤:២៧។អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាអ្នកឈ្នះដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សអាក្រក់ (សត្រូវរបស់ព្រះមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់) ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ៣)
4. យើងគួរតែប្រែចិត្តដើម្បីទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរតែសម្អាតចិត្តរបស់យើងដោយ ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ៤)

5. ការរួបរួមនៃដងចិត្តរបស់ឪពុកនិងកូនប្រសរបស់គាត់គឺចាំបាច់ក្នុងការបង្កើតសីលធម៌របស់ប្រជាជនស្ថានសួគ៌ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសីលធម៌។ ព្រោះគ្រួសារគឺជាមូលដ្ឋាននៃសង្គមមនុស្សជាតិ។ ដូចជាការដែលយើងគួរត្រៀមខ្លួនទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយការត្រឡប់មកវិញនូវជីវិតប្រកបដោយសីលធម៌។ សីលធម៌មិនមានសម្រាប់ខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែមានដែលមនុស្សអាចទទួលយកព្រះអម្ចាស់។ សង្គមចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ទទួលបណ្តាសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ៦)

[ការបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ព្យាករវិចិត្រ ដោយលោកបណ្ឌិត យុន ស៊ុនផាក]